

Vietnamese: Unlocked Literal Bible for Công vụ các sứ đồ
Formatted for Translators

©2022 Wycliffe Associates

Released under a Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Bible Text: The English Unlocked Literal Bible (ULB)

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English Unlocked Literal Bible is based on the unfoldingWord® Literal Text, CC BY-SA 4.0. The original work of the unfoldingWord® Literal Text is available at <https://unfoldingword.bible/ult/>.

The ULB is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

Notes: English ULB Translation Notes

©2017 Wycliffe Associates

Available at <https://bibleineverylanguage.org/translations>

The English ULB Translation Notes is based on the unfoldingWord translationNotes, under CC BY-SA 4.0. The original unfoldingWord work is available at <https://unfoldingword.bible/utn>.

The ULB Notes is licensed under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License.

To view a copy of the CC BY-SA 4.0 license visit <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

Below is a human-readable summary of (and not a substitute for) the license.

You are free to:

Share — copy and redistribute the material in any medium or format. Adapt — remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially.

The licensor cannot revoke these freedoms as long as you follow the license terms.

Under the following conditions:

Attribution — You must attribute the work as follows: "Original work available at <https://BibleInEveryLanguage.org>."

Attribution statements in derivative works should not in any way suggest that we endorse you or your use of this work.

ShareAlike — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original. No additional restrictions — You may not apply legal terms or technological measures that legally restrict others from doing anything the license permits.

Notices:

You do not have to comply with the license for elements of the material in the public domain or where your use is permitted by an applicable exception or limitation.

No warranties are given. The license may not give you all of the permissions necessary for your intended use. For example, other rights such as publicity, privacy, or moral rights may limit how you use the material.

Công vụ các sứ đồ

¹Thưa anh Thê-ô-phi-lô, trong sách trước tôi viết, tôi có thuật lại mọi điều mà Chúa Giê-xu đã bắt đầu làm và dạy²cho đến ngày Ngài được tiếp lên trời. Việc này xảy ra sau khi thông qua Đức Thánh Linh, Ngài đã truyền một mạng lệnh cho các sứ đồ mà Ngài đã lựa chọn.³Sau khi chịu khổ, Ngài đã hiện ra cho họ một cách sống động với nhiều bằng chứng thuyết phục. Trong bốn mươi ngày, Ngài hiện ra với họ và nói những điều về vương quốc của Đức Chúa Trời.

⁴Khi gặp họ, Ngài dặn họ không được rời khỏi Giê-ru-sa-lem, nhưng phải chờ đợi lời hứa của Đức Chúa Cha, là lời hứa mà vì đó Ngài đã phán, “Thầy nói với anh em⁵rằng Giăng làm báp-têm cho anh em bằng nước, nhưng trong vài ngày nữa, anh em sẽ được làm báp-têm bằng Đức Thánh Linh.”

⁶Khi họp lại với nhau, họ hỏi Ngài: “Thưa Chúa, có phải đây là lúc Ngài sẽ phục quốc cho Y-sơ-ra-ên không?”⁷Ngài đáp lời họ: “Anh em không cần phải biết về thời giờ hay kỳ hạn, là việc mà Cha tự quyền định đoạt.⁸Nhưng khi Đức Thánh Linh giăng trên anh em, anh em sẽ nhận lấy quyền năng và sẽ làm chứng nhân cho Thầy tại Giê-ru-sa-lem, trong cả xứ Giu-đê, xứ Sa-ma-ri và cho đến tận cùng trái đất.

⁹Khi Chúa Giê-xu phán những lời này xong, đang lúc họ ngược lên trời, thì Ngài được cất lên và một đám mây che khuất Ngài.

¹⁰Khi họ đang chăm chú nhìn lên trời, đột nhiên, có hai người đàn ông mặc áo trắng tinh đứng cạnh họ.¹¹Hai người đó nói rằng: “Hỡi những người Ga-li-lê kia ơi, sao các anh đứng đây mà ngóng lên trời? Giê-xu này, là Đấng đã thăng thiên về trời cũng sẽ trở lại giống như cách các anh đã thấy Ngài lên trời vậy.”

¹²Sau đó, họ quay trở về Giê-ru-sa-lem từ núi Ô-li-ve, cách Giê-ru-sa-lem một ngày đường, tính theo ngày Sa-bát.¹³Đến nơi, họ lên phòng cao mà mình đang ở. Họ gồm có Phi-e-rơ, Giăng, Gia-cơ, Anh-rê, Phi-líp, Thô-ma, Ba-thê-lê-mi, Ma-thi-ơ, Gia-cơ con trai A-phê, Si-môn Xê-lốt và Giu-đê, con của Gia-cơ.¹⁴Tất cả đều đồng một lòng sốt sắng tiếp tục trong sự cầu nguyện. Trong số đó còn có các phụ nữ, Ma-ri mẹ của Chúa Giê-xu và các em trai của Ngài.

¹⁵Trong những ngày đó, Phi-e-rơ đứng dậy giữa các anh em mình, chừng 120 người, mà nói rằng:¹⁶“Anh em ơi, Kinh Thánh cần phải được ứng nghiệm, tức là điều mà Đức Thánh Linh đã phán trước kia bởi miệng của vua Đa-vít về Giu-đa, là kẻ đã dẫn đường cho người ta bắt Chúa Giê-xu.

¹⁷Vì hắn là một người trong chúng ta và đã nhận phần ích lợi của mình từ chức vụ này.”

¹⁸(Hiện, người này đã mua một cánh đồng bằng số tiền mà hắn nhận được cho sự gian ác của mình, và tại đó hắn chôn đầu xuống đất, bụng nứt ra, ruột đổ cả ra ngoài.¹⁹Tất cả mọi người sống tại Giê-ru-sa-lem đều biết về việc này nên họ gọi cánh đồng đó theo bản ngữ là “Hác-en-đa-ma”, tức là “Cánh Đồng Huyết.”)

²⁰“Vì trong sách Thi Thiên có chép rằng: ‘Hãy để cánh đồng hân hoang tàn, và đừng để một ai sống ở đó’; và ‘hãy để người khác tiếp lấy vị trí lãnh đạo của hân.’

²¹Vì vậy, cần phải chọn ra một người từ những người đã đồng hành với chúng ta suốt thời gian mà Chúa Giê-xu còn ở giữa chúng ta,²²bắt đầu từ lúc Ngài chịu phép báp-têm của Giăng cho đến ngày Ngài được cất lên khỏi chúng ta, và người đó phải là người đã cùng chúng ta chứng kiến sự sống lại của Ngài.”

²³Họ đề cử ra hai người, đó là Giô-sép gọi là Ba-sa-ba, cũng được gọi là Giúc-tu và một người nữa là Ma-thia.

²⁴Họ cầu nguyện thưa rằng: “Lạy Chúa, Ngài biết lòng của mọi người, vì thế, xin bày tỏ ai trong hai người này là người mà Ngài lựa chọn²⁵để tiếp nhận chức vụ và vị trí sứ đồ của Giu-đa, là kẻ đã phạm tội và chết!”²⁶Họ bắt thăm để chọn; thăm trúng nhằm Ma-thia và ông được kể vào hàng mười một sứ đồ.

2 ¹Khi ngày Lễ Ngũ Tuần đến, tất cả họ đều đã nhóm lại tại chỗ cũ.²Bất ngờ, từ trời phát ra một âm thanh giống như tiếng của một luồng gió mạnh đầy dẫy khắp cả căn nhà mà họ đang ngồi.³Họ thấy những chiếc lưỡi giống như lửa xuất hiện rải rác, rồi chúng đậu xuống trên từng người một.⁴Tất cả họ được đầy dẫy Thánh Linh và bắt đầu nói những ngôn ngữ khác, tùy theo Thánh Linh cho họ nói.

⁵Lúc đó, tại thành Giê-ru-sa-lem, có những người Giu-đa tin kính đến từ các nước trên thế giới.⁶Khi nghe thấy âm thanh đó, cả đám đông chạy lại và rất hoang mang bởi vì mỗi người đều nghe các môn đồ đang nói ngôn ngữ của mình.⁷Họ kinh ngạc và thấy lạ; họ nói rằng: “Là thật sao? Tất cả những người đang nói này không phải đều là người Ga-li-lê sao?

⁸Vậy tại sao chúng ta lại đang nghe mỗi người trong đám họ nói tiếng bản ngữ của mình?⁹Người Bạt-thê, Mê-đi, Ê-la-mít, người sống tại Mê-sô-bô-ta-mi, Giu-đê, Cáp-ba-đốc, Bông, A-si,¹⁰Phi-ri-gi, Bam-phi-ly, Ê-díp-tô, đất Li-by gần Sy-ren, du khách đến từ Rô-ma,¹¹người Giu-đa lẫn người quy đạo Giu-đa, người Cơ-rét và người A-rập, vậy mà chúng ta nghe họ đang nói về những công việc vĩ đại của Đức Chúa Trời bằng bản ngữ của chúng ta.”

¹²Họ lấy làm kinh ngạc và thấy khó hiểu; họ nói với nhau: “Điều này có nghĩa là gì?”¹³Nhưng những người khác thì chế giễu rằng: “Họ bị say rượu mới!”

¹⁴Nhưng Phi-e-rơ, lúc đó đang đứng với mười một sứ đồ khác, đã lớn tiếng nói với họ: “Hỡi anh em là người Giu-đê và hết thấy những người sống tại Giê-ru-sa-lem, hãy hiểu điều này; hãy chú ý lời tôi nói.”¹⁵Những người này không say như các anh tưởng, vì bây giờ mới là giờ thứ ba ban ngày.

¹⁶Đây là điều đã được phán thông qua tiên tri Giô-ên rằng:¹⁷Đức Chúa Trời phán: “Trong những ngày cuối cùng, ‘Ta sẽ đổ Thần Linh Ta trên mọi người. Con trai và con gái người sẽ nói tiên tri, những người trai trẻ sẽ thấy khải tượng, còn người già sẽ nằm mộng.

¹⁸Trong ngày đó, ta sẽ đổ Thần Linh Ta trên những đầy tớ trai và gái của Ta và họ sẽ nói tiên tri.”¹⁹Ta sẽ tỏ những sự lạ lùng trên trời cao kia và tỏ những dấu lạ nơi đất thấp này, là máu, lửa và luồng khói.

²⁰Mặt trời sẽ trở nên tối tăm mặt trăng sẽ trở nên như máu, trước khi ngày lớn và khác thường của Chúa đến.”²¹Đó là lúc tất cả những ai kêu nài danh Chúa sẽ được cứu.’

²²Hỡi người Y-sơ-ra-ên, xin hãy nghe những lời này: Chúa Giê-xu, người Na-xa-rét, một người mà chính Đức Chúa Trời đã xác nhận cho các ông bởi những việc vĩ đại, những việc lạ lùng và dấu lạ mà Đức Chúa Trời đã làm thông qua Ngài ở giữa các ông, như chính các ông đã biết —²³bởi chương trình đã được ấn định và bởi sự biết trước của Đức Chúa Trời, Ngài đã bị nộp và chính các ông, bởi tay của những kẻ bất tuân luật pháp, đã đóng đinh Ngài và giết chết Ngài;²⁴là Đấng mà Đức Chúa Trời đã làm cho sống lại, giải phóng Ngài khỏi những nỗi đau đớn của sự chết, bởi vì sự chết không thể cầm giữ Ngài.

²⁵Vì vua Đa-vít đã nói về Ngài rằng: “Tôi đã thấy Chúa luôn ở trước mặt tôi, vì Ngài ở bên phải tôi, tôi không nên dao động.

²⁶Bởi vậy, lòng tôi sung sướng và lưỡi tôi vui mừng. Ngoài ra, xác thịt tôi sẽ sống trong niềm tin quyết.

²⁷Vì Ngài sẽ không bỏ mặc linh hồn tôi nơi Âm phủ, cũng sẽ không để cho Đấng Thánh Ngài nhìn thấy sự mục rữa.”²⁸Ngài đã bày tỏ cho tôi con đường sự sống; Ngài sẽ khiến tôi đầy dẫy sự vui mừng bởi sự hiện diện của Ngài.’

²⁹Thưa anh em, về tổ phụ Đa-vít, tôi có thể tự tin nói với anh em rằng: ông đã chết và được an táng, mộ của ông còn ở giữa chúng ta cho đến ngày nay.³⁰Vì thế, ông là một tiên tri và ông biết rằng Đức Chúa Trời đã thề hứa với ông rằng Ngài sẽ lập một trong những hậu tự của ông để ngồi trên ngai của ông.³¹Ông đã thấy trước điều này và đã nói về sự sống lại của Chúa Cứu Thế: ‘Ngài sẽ không bị bỏ mặc nơi Âm phủ, và xác thịt Ngài cũng không bị phân hủy.’

³²Giê-xu này – là Đấng mà Đức Chúa Trời đã làm cho sống lại, tất cả chúng tôi là nhân chứng cho điều đó.³³Vì vậy, sau khi sống lại để ngồi bên phải Đức Chúa Trời và sau khi nhận lãnh Đức Thánh Linh từ Cha, Ngài đã tuân đổ ra điều mà các anh đang thấy và nghe.

³⁴Vì Đa-vít đã không lên trời, nhưng ông lại nói rằng: ‘Chúa phán với Chúa tôi: “Hãy ngồi bên phải Ta,”³⁵cho đến khi Ta khiến các kẻ thù của Con thành bệ chân Con.”’

³⁶Vì vậy, hãy để cả nhà Y-sơ-ra-ên biết chắc rằng Đức Chúa Trời đã lập Ngài, tức là Giê-xu mà các anh đã đóng đinh, là Chúa, và là Đấng Cứu Thế.”

³⁷Khi nghe thấy vậy, lòng họ nhói đau nên nói với Phi-e-rơ và các sứ đồ rằng: “Các anh ơi, chúng tôi phải làm gì đây?”

³⁸Phi-e-rơ liền nói với họ: “Mỗi người trong anh em hãy ăn năn và chịu phép báp-têm nhân Danh Chúa Giê-xu để được tha thứ tội lỗi mình và anh em sẽ nhận lãnh món quà là Đức Thánh Linh.”³⁹Vì lời hứa đó là dành cho anh em, con cháu của anh em và tất cả những người ở xa, là những người mà Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta sẽ kêu gọi.”

⁴⁰Ông còn dùng nhiều lời khác để làm chứng và nài khuyên họ; ông nói: “Hãy tự cứu lấy mình khỏi thế hệ gian ác này.”

⁴¹Vậy, họ tiếp nhận lời của ông và chịu phép báp-têm. Và trong ngày hôm ấy, có khoảng ba ngàn linh hồn được thêm vào Hội Thánh.⁴²Họ tiếp tục trong sự dạy dỗ và tình thông công của các sứ đồ, trong sự bẻ bánh và cầu nguyện.

⁴³Sự sợ hãi giáng trên mọi người và nhiều điều kỳ diệu, nhiều dấu lạ được thực hiện thông qua các sứ đồ.⁴⁴Tất cả những ai tin đều hiệp lại và sở hữu chung mọi thứ,⁴⁵rồi họ bán của cải tài sản của mình và phân phát cho tất cả mọi người, theo nhu cầu của mỗi người.

⁴⁶Vì vậy, hết ngày này sang ngày khác, họ tiếp tục đồng một ý ở trong đền thờ, còn ở nhà thì bẻ bánh và chia sẻ thức ăn cùng nhau với sự vui mừng và khiêm nhu trong tấm lòng;⁴⁷họ ngợi khen Đức Chúa Trời và được tất cả mọi người quý mến. Mỗi ngày Chúa thêm những người được cứu vào Hội Thánh.

3 ¹Bấy giờ, Phi-e-rơ và Giảng đang đi lên đền thờ vào giờ cầu nguyện, là giờ thứ chín.²Một người nọ bị què bẩm sinh mỗi ngày đều được người ta đem đến đền thờ đặt ngồi tại cửa đền thờ, được gọi là Cửa Đẹp để xin tiền của những người vào đền thờ.

³Khi thấy Phi-e-rơ và Giảng sắp sửa bước vào đền thờ, ông ta hỏi xin bố thí.

⁴Phi-e-rơ và Giảng nhìn ông ta chăm chăm, rồi Phi-e-rơ nói rằng: “Hãy nhìn chúng tôi.”⁵Người què nhìn họ, mong đợi sẽ nhận được gì đó từ họ.⁶Nhưng Phi-e-rơ nói rằng: “Bạc và vàng tôi đều không có, nhưng điều tôi có, tôi sẽ cho ông. Nhân Danh Chúa Cứu Thế Giê-xu ở Na-xa-rét, hãy bước đi.”

⁷Phi-e-rơ đưa tay phải ra nắm lấy ông và đỡ ông đứng dậy, lập tức, bàn chân và xương mắt cá của ông nhận được sức mạnh.⁸Người què bật đứng dậy và bắt đầu bước đi; ông cùng với Phi-e-rơ và Giăng vào đền thờ, vừa đi vừa nhún nhảy và ngợi khen Đức Chúa Trời.

⁹Tất cả mọi đều nhìn thấy ông bước đi và ngợi khen Đức Chúa Trời.¹⁰Họ nhận ra đó là người vắn ngồi ăn xin tại Cửa Đẹp của đền thờ; họ vô cùng ngạc nhiên và sửng sốt vì cố những gì đã xảy ra cho ông.

¹¹Khi ông đang đi theo Phi-e-rơ và Giăng, tất cả mọi người chạy đến chỗ họ tại cổng vòm, gọi là Cổng Vòm Sa-lô-môn, với vẻ hết sức ngạc nhiên.

¹²Khi nhìn thấy điều này, Phi-e-rơ hỏi họ: “Hỡi người Y-sơ-ra-ên, sao các anh lấy làm lạ? Sao các anh nhìn chúng tôi chăm chăm như thể chúng tôi đã khiến người này bước đi bởi quyền năng hoặc sự tín kính của riêng mình vậy?

¹³Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, của Y-sác và của Gia-cốp, là Đức Chúa Trời của tổ phụ chúng ta, đã vinh danh Giê-xu, tôi tớ của Ngài. Ngài là Đấng mà các anh đã nộp và khước từ trước mặt quan tổng đốc Phi-lát khi ông ấy đã quyết định thả Ngài.¹⁴Các anh đã khước từ Đấng Thánh và công bình mà xin tha cho mình một kẻ giết người.

¹⁵Các anh đã giết Chúa của sự sống; là Đấng Đức Chúa Trời đã khiến sống lại từ kẻ chết và chúng tôi là nhân chứng cho điều này.¹⁶Giờ đây, bởi đức tin nơi Danh Ngài mà người này, là người mà các anh nhìn thấy và biết rõ, được làm cho lành mạnh. Trước mặt tất cả các anh, đức tin nơi Chúa Giê-xu đã ban cho ông đây sự khỏe mạnh hoàn toàn này.

¹⁷Bây giờ, thưa anh em, tôi biết rằng anh em đã hành động trong sự ngu dốt, những người lãnh đạo của anh em cũng vậy.

¹⁸Nhưng hiện nay Ngài đã làm ứng nghiệm những điều mà Đức Chúa Trời đã nói trước bởi miệng của tất cả các nhà tiên tri rằng Chúa Cứu Thế phải chịu đau đớn.

¹⁹Vì vậy, hãy ăn năn và quay trở lại, để tội lỗi của anh em có thể được bỏ xóa, để từ sự hiện diện của Chúa, những kỳ tươi mới sẽ đến;²⁰và để Ngài có thể sai Đấng Cứu Thế, là Đấng đã được chỉ định cho anh em, tức là Chúa Giê-xu.

²¹Ngài là Đấng mà trời phải tiếp nhận cho đến thời kỳ phục hồi muôn vật, là thời kỳ mà từ xa xưa, Đức Chúa Trời đã nói đến bởi miệng các tiên tri thánh của Ngài.²²Thật ra, Môi-se đã nói rằng: ‘Chúa là Đức Chúa Trời sẽ lập nên giữa vòng anh em các ngươi một vị tiên tri giống như ta. Các ngươi sẽ lắng nghe mọi điều Ngài sẽ phán cùng mình.’²³Người nào không lắng nghe vị tiên tri đó sẽ bị hủy diệt hoàn toàn khỏi vòng dân sự.

²⁴Thật vậy! Tất cả các tiên tri kể từ thời Sa-mu-ên và những người đến sau ông đã rao báo về những ngày này.²⁵Anh em là con cháu của các tiên tri và của giao ước mà Đức Chúa Trời đã lập với tổ phụ anh em khi Ngài phán với Áp-ra-ham rằng: ‘Tất cả các dòng tộc trên thế gian đều sẽ bởi dòng dõi ngươi mà được phước.’²⁶Sau khi đã lập tôi tớ Ngài, trước tiên, Đức Chúa Trời sai phái Ngài đến với anh em để ban phước cho anh em bằng cách đưa từng người trong anh em ra khỏi sự gian ác mình.

4 ¹Khi Phi-e-rơ và Giăng đang nói với dân chúng, các thầy tế lễ, viên quan coi sóc đền thờ và người Sa-đu-sê đến.²Họ rất bực mình vì Phi-e-rơ và Giăng đang dạy dân chúng về Chúa Giê-xu và công bố Ngài từ kẻ chết sống lại.³Họ bắt hai người giam vào ngục chờ đến sáng hôm sau vì lúc đó, trời đã tối.⁴Nhưng nhiều người nghe sứ điệp đó đã tin; số những người tin là khoảng năm ngàn người.

⁵Ngày hôm sau, những người lãnh đạo, các trưởng lão và các nhà kinh luật họp lại tại Giê-ru-sa-lem.⁶Thầy tế lễ thượng phẩm An-ne ở đó với Cai-phe, Giăng, A-léc-xan-đơ cùng với họ hàng của thầy tế lễ thượng phẩm.⁷Khi Phi-e-rơ và Giăng được đưa đến đứng giữa họ, họ hỏi hai người: “Bởi quyền phép nào, hay là nhân danh ai mà các ngươi làm điều này?”

⁸Lúc đó, Phi-e-rơ được đầy dẫy Đức Thánh Linh đã nói với họ: “Thưa các vị lãnh đạo và các trưởng lão,⁹nếu hôm nay, chúng tôi bị chất vấn về một việc lành đã làm cho một người bệnh – rằng: Nhờ đâu mà người này được lành bệnh?

¹⁰Nguyện cho tất cả các ông và dân chúng Y-sơ-ra-ên đều biết rằng nhân Danh Chúa Cứu Thế Giê-xu người Na-xa-rét, là Đấng mà các ông đã đóng đinh và đã được Đức Chúa Trời làm cho sống lại từ kẻ chết – chính bởi Ngài mà người này được lành mạnh mà đứng trước mặt các ông đây.

¹¹Chúa Cứu Thế Giê-xu là hòn đá mà các ông là những thợ xây đã coi thường, nhưng lại được dùng làm đá góc nhà.¹²Chẳng có sự cứu rỗi trong bất kỳ một người nào khác: vì ở dưới trời, không có danh nào khác được ban cho con người để bởi đó mà chúng ta được cứu.”

¹³Khi họ thấy sự dạn dĩ của Phi-e-rơ và Giăng, cũng như biết được hai người chỉ là những người bình thường, không được học hành, thì lấy làm kinh ngạc, bắt đầu nhận ra rằng Phi-e-rơ và Giăng đã từng ở với Chúa Giê-xu.¹⁴Vì thấy người được chữa lành đang đứng với hai người nên họ không thể nói điều gì chống lại việc ấy.

¹⁵Nhưng sau khi đã truyền cho các sứ đồ rời khỏi buổi họp hội đồng, họ bàn bạc với nhau.¹⁶Họ nói: “Chúng ta sẽ làm gì với những người này? Vì sự thật là mọi người sống tại Giê-ru-sa-lem đều biết phép lạ lớn mà họ đã làm; chúng ta không thể phủ nhận điều đó.¹⁷Nhưng để việc này không lan truyền thêm nữa giữa vòng dân chúng, chúng ta hãy cảnh cáo họ không

được nhân danh này nói thêm với bất kỳ ai.”¹⁸Họ gọi Phi-e-rơ và Giăng vào và ra lệnh cho hai người không được nhân Danh Chúa Giê-xu mà nói hoặc dạy điều gì.

¹⁹Nhưng Phi-e-rơ và Giăng đáp lời họ rằng: “Trong mắt Đức Chúa Trời liệu có đúng không khi vâng lời các ông thay vì vâng lời Ngài, các ông nghĩ xem.”²⁰Vì chúng tôi không thể không nói về những điều chúng tôi đã thấy và nghe.”

²¹Sau khi tiếp tục cảnh cáo Phi-e-rơ và Giăng, họ để cho hai người đi. Họ không thể lấy cớ gì để hình phạt hai người bởi vì tất cả mọi người đều đang ngợi khen Đức Chúa Trời về việc đã xảy ra.²²Người đã kinh nghiệm phép lạ chữa lành này khoảng hơn bốn mươi tuổi.

²³Sau khi được thả tự do, Phi-e-rơ và Giăng đến với anh em của mình và thuật lại mọi điều mà các thầy tế lễ cả và các trưởng lão đã nói với họ.²⁴Khi nghe điều đó, họ cùng nhau cất tiếng thưa với Đức Chúa Trời mà rằng: “Lạy Chúa, Ngài là Đấng đã dựng nên các tầng trời, đất và biển cùng mọi vật ở trong đó,²⁵Ngài là Đấng bởi Đức Thánh Linh, bởi miệng tổ phụ chúng con, là Đa-vít, tôi tớ Ngài, đã phán rằng: ‘Vì sao các nước ngoại bang nổi giận, và các dân tưởng tượng ra những điều vô ích?

²⁶ Các vua thế gian ngồi lại cùng nhau, và các lãnh đạo hiệp lại cùng nhau chống lại Chúa, và chống lại Chúa Cứu Thế của Ngài.”

²⁷Thật, cả Hê-rốt và Bôn-xơ Phi-lát cùng với các dân ngoại và dân Y-sơ-ra-ên đã hiệp lại với nhau trong thành này mà chống lại tôi tớ thánh của Ngài, là Chúa Giê-xu, là Đấng mà Ngài xúc dầu.²⁸Họ tập hợp lại với nhau để thực hiện mọi việc mà tay Ngài và ý Ngài đã định trước sẽ xảy ra.

²⁹Giờ đây, Chúa ôi, xin xem xét những lời cảnh cáo của họ và cho các tôi tớ của Ngài rao truyền lời Ngài với tất cả sự dạn dĩ.³⁰Để khi Ngài giơ tay ra để chữa lành, thì những dấu lạ và những việc diệu kỳ có thể xảy ra thông qua Danh của tôi tớ thánh Ngài, là Chúa Giê-xu.”

³¹Khi cầu nguyện xong, nơi họ đang tập hợp rùng động, tất cả họ đều được đầy dẫy Đức Thánh Linh và dạn dĩ nói ra lời của Đức Chúa Trời.

³²Đồng đảo những người đã tin đều đồng một lòng, một ý: không một ai coi bất cứ thứ gì mình sở hữu là của mình; nhưng kể mọi thứ là của chung.³³Với quyền năng vĩ đại, các sứ đồ công bố lời chứng của họ về sự sống lại của Chúa Giê-xu, và ân điển lớn lao đến trên tất cả mọi người.

³⁴Trong vòng họ, không ai thiếu thốn bất cứ điều gì vì tất cả những người có quyền sở hữu đất đai, hay nhà cửa đều bán đi và đem tiền đến³⁵đặt dưới chân các sứ đồ. Mỗi tín hữu đều được cấp phát tùy theo nhu cầu của từng người.

³⁶Giô-sép, một người Lê-vi đến từ Chíp-rơ, được các sứ đồ đặt tên là Ba-na-ba (nghĩa là con trai của sự yên ủi).³⁷Ông có một cánh đồng và đã bán đi, đem tiền đó đặt dưới chân các sứ đồ.

5 ¹Bấy giờ, có một người tên là A-na-nia, với vợ là Sa-phi-ra, bán một mảnh bất động sản,²ông giữ lại một phần tiền bán (vợ ông cũng biết điều đó) rồi đem phần còn lại đến đặt dưới chân các sứ đồ.

³Nhưng Phi-e-rơ nói rằng: “A-na-nia ơi, sao Sa-tan chiếm giữ tấm lòng của ông để ông nói dối Đức Thánh Linh và giữ lại một phần tiền bán mảnh đất đó?⁴Chẳng phải khi chưa bán, nó vẫn là của ông sao? Còn sau khi bán rồi, chẳng phải ông cũng có toàn quyền với nó sao? Sao trong lòng ông lại nghĩ đến việc này? Chẳng phải ông đang nói dối con người đâu, nhưng là nói dối Đức Chúa Trời.”⁵Khi nghe những lời này, A-na-nia ngã xuống và tắt thở. Một sự kinh khiếp lớn giáng trên tất cả những người nghe chuyện.⁶Các thanh niên tiến đến quấn xác ông ta lại rồi đem ra ngoài chôn.

⁷Khoảng ba tiếng sau, vợ ông bước vào, không hề biết việc gì đã xảy ra.⁸Phi-e-rơ nói với bà: “Hãy cho tôi biết có phải ông bà đã bán miếng đất được chừng đó tiền hay không.” Bà đáp lời: “Thưa đúng, được bao nhiêu đó.”

⁹Phi-e-rơ nói với bà: “Sao hai người thông đồng với nhau để thử Thánh Linh của Chúa? Nhìn kia, bàn chân của những người đã chôn chồng bà đang đứng ở cửa, họ sẽ đem bà ra ngoài.”¹⁰Lập tức, bà ngã xuống ngay dưới chân các sứ đồ và chết. Những thanh niên bước vào, thấy bà đã chết, họ bèn đem bà ra chôn bên cạnh chồng.

¹¹Sự kinh khiếp rất lớn giáng trên cả Hội Thánh và trên tất cả những ai nghe chuyện.

¹²Nhiều dấu lạ và những việc diệu kỳ tiếp tục xảy ra giữa dân chúng thông qua bàn tay của các sứ đồ. Tất cả họ tập trung lại tại Cổng Vòm của Sa-lô-môn.¹³Nhưng không có ai khác dám gia nhập với họ; tuy nhiên, họ được dân chúng hết sức coi trọng.

¹⁴Vẫn còn rất nhiều tín hữu khác, cả nam lẫn nữ, được thêm vào cho Chúa,¹⁵đến nỗi người ta đem cả người bệnh ra đường, đặt nằm trên giường và ghé dài để khi Phi-e-rơ đi ngang qua, bóng của ông có thể phủ lên một số người trong đám họ.

¹⁶Cũng có rất nhiều người từ các thành xung quanh Giê-ru-sa-lem đem người bệnh và những người bị uế linh giày vò đến. Tất cả đều được chữa lành.

¹⁷Nhưng thầy tế lễ thượng phẩm cùng với tất cả những kẻ theo ông (là phái Sa-đu-sê) đã bắt đầu hành động; họ đầy lòng đố kỵ¹⁸ nên đã ra tay bắt giam các sứ đồ.

¹⁹Thế nhưng, trong đêm, một thiên sứ của Chúa đã mở cửa ngục dẫn họ ra ngoài và nói rằng:²⁰“Hãy đi vào đền thờ và nói với dân chúng mọi lời của Sự Sống này.”²¹Khi nghe như vậy, họ đi vào đền thờ vào lúc gần sáng và giảng dạy. Nhưng thầy tế lễ thượng phẩm cùng với những người theo ông đã đến, triệu tập hội đồng, gồm tất cả các trưởng lão của dân Y-sơ-ra-ên, rồi truyền cho nhà giam đưa các sứ đồ đến.

²²Nhưng các sĩ quan được sai đi không thấy họ trong tù, nên quay trở lại báo cáo rằng:²³“Chúng tôi thấy cửa ngục đóng kín, lính canh đứng ngoài cửa, nhưng khi mở ra thì không thấy ai ở bên trong cả.”

²⁴Viên quan trông coi đền thờ và các thầy tế lễ cả nghe những lời này, thì rất đỗi bối rối không biết việc này do đâu mà ra.

²⁵Lúc đó, có người đến báo rằng: “Những người mà các ông đã giam vào ngục hiện đang đứng trong đền thờ dạy dỗ dân chúng.”

²⁶Vậy, viên quan trông coi đền thờ đi cùng với các sĩ quan khác đến dẫn họ về, nhưng không dùng bạo lực vì họ sợ dân chúng ném đá.

²⁷Khi đã đem các sứ đồ về, họ để các sứ đồ đứng trước mặt hội đồng. Thầy tế lễ cả thẩm vấn họ²⁸ rằng: “Chúng ta đã nghiêm cấm các người lấy danh này mà dạy dỗ, vậy mà các người lại rao truyền sự dạy dỗ của mình ra khắp Giê-ru-sa-lem và muốn đem máu của người này đổ trên chúng ta.”

²⁹Phi-e-rơ và các sứ đồ đáp rằng: “Chúng tôi phải vâng lời Đức Chúa Trời hơn là vâng lời con người.”³⁰Đức Chúa Trời của cha ông chúng ta đã khiến Chúa Giê-xu sống lại, là Đấng mà các ông đã giết bằng cách treo Ngài trên cây gỗ.³¹Đức Chúa Trời đã đem Ngài lên ngôi bên hữu Ngài để làm Vua và là Đấng Cứu Thế, để ban sự ăn năn cho Y-sơ-ra-ên và ban sự tha thứ tội lỗi.³²Chúng tôi là những chứng nhân của những điều này, và Đức Thánh Linh, là Đấng mà Đức Chúa Trời đã ban cho những ai vâng lời Ngài cũng làm chứng nữa.”

³³Khi các thành viên hội đồng nghe như vậy, họ rất tức giận và muốn giết chết các sứ đồ.

³⁴Nhưng một người Pha-ri-si tên là Ga-ma-li-ên, một thầy dạy luật được cả dân chúng tôn kính, đã đứng dậy và truyền đem các sứ đồ ra ngoài một lát.

³⁵Sau đó, ông nói với họ: “Hỡi người Y-sơ-ra-ên, các ông nên cẩn thận lưu tâm đến những gì các ông định làm với những người này.”³⁶Vì trước đây ít lâu, Thê-ô-đa xuất hiện, tự xưng mình là ông này ông nọ, và nhiều người, chừng bốn trăm người, đã theo hần. Hần bị giết và tất cả những kẻ vâng lời hần đều tán lạc, chẳng được gì hết.³⁷Sau Thê-ô-đa, có Giu-đa người Ga-li-lê nổi lên trong thời kỳ kiểm tra dân số và lôi kéo nhiều người theo hần. Rồi hần cũng bỏ mạng và tất cả những người theo hần cũng bị tán lạc.

³⁸Giờ tôi bảo anh em hãy tránh xa những người này và để mặc họ, vì nếu âm mưu hay công việc này là của loài người, thì nó sẽ hoàn toàn thất bại.³⁹Nhưng nếu là việc của Đức Chúa Trời, anh em sẽ không thể đập đổ họ được; thậm chí anh em còn phát hiện ra rằng mình đang chiến đấu chống lại Đức Chúa Trời.” Vậy, họ bị thuyết phục.

⁴⁰Họ gọi các sứ đồ vào, đánh đòn và ra lệnh cho họ không được nhân danh Chúa Giê-xu mà nói nữa, rồi để họ đi.

⁴¹Các sứ đồ rời khỏi hội đồng, vui mừng vì họ được kể là xứng đáng chịu sỉ nhục vì Danh Chúa.⁴²Từ đó trở đi, mỗi ngày trong đền thờ và từ nhà này sang nhà khác, họ tiếp tục dạy dỗ và rao giảng rằng Chúa Giê-xu là Chúa Cứu Thế.

6 ¹Trong những ngày này, khi số các môn đồ tiếp tục nhân lên, thì người Do Thái nói tiếng Hy-lạp bắt đầu phàn nàn người Hê-bơ-rơ, bởi vì những góa phụ của họ bị bỏ quên không được cấp phát lương thực hàng ngày.

²Mười hai sứ đồ triệu tập toàn thể các môn đồ lại và nói rằng: “Thật không phải cho chúng tôi khi từ bỏ lời của Đức Chúa Trời để lo phục vụ bần.”³Vì thế, anh em nên chọn ra bảy người trong vòng anh em, là những người có danh tiếng tốt, đầy đầy Đức Thánh Linh và sự khôn ngoan, những người chúng tôi có thể chỉ định lo công việc này.⁴Còn về phần chúng tôi thì cứ tiếp tục luôn trong sự cầu nguyện và trong chức vụ rao giảng Tin Lành.”

⁵Lời họ nói khiến mọi người đều hài lòng. Vậy, họ chọn Ê-tiên, một người đầy đầy đức tin và Đức Thánh Linh, Phi-líp, Bô-cô-rơ, Ni-ca-nô, Ti-môn, Ba-mê-na và Ni-cô-la, là người An-ti-ốt mới quy đạo.⁶Các tín hữu đưa những người này đến trước mặt các sứ đồ, các sứ đồ cầu nguyện rồi đặt tay trên họ.

⁷Như vậy, lời Đức Chúa Trời được tấn tới và số các môn đồ tại Giê-ru-sa-lem nhân lên gấp bội; và rất nhiều thầy tế lễ đã vâng phục đức tin.

⁸Bấy giờ, Ê-tiên, đầy đầy ân điển và quyền năng, làm nhiều việc diệu kỳ và những dấu lạ vĩ đại trong dân chúng.⁹Nhưng có một số người thuộc nhà hội gọi là nhà hội của những người tự do, của người Sy-ren và A-léc-xan-đơ cùng một số người đến từ Si-li-si và Á châu xuất hiện. Họ đang tranh luận với Ê-tiên.

¹⁰Nhưng họ không thể địch lại sự khôn ngoan và Đức Thánh Linh trong lời nói của Ê-tiên.

¹¹Nên họ bí mật thuyết phục một số người đi nói rằng: “Chúng tôi đã nghe Ê-tiên nói những lời phạm thượng chống lại Mô-i-se và Đức Chúa Trời.”

¹²Họ kích động dân chúng, các trưởng lão và các thầy dạy luật, và những người này chống đối Ê-tiên, bắt và đưa ông đến hội đồng.¹³Họ đưa những người làm chứng đối diện, là những kẻ nói rằng: “Tên này không ngừng nói những lời nghịch cùng nơi thánh này và nghịch với luật pháp.”¹⁴Vì chúng tôi đã nghe hẳn nói rằng Giê-xu người Na-xa-rét này sẽ hủy diệt nơi đây và thay đổi những phong tục mà Mô-i-se đã truyền lại cho chúng ta.”

¹⁵Mọi người ngồi trong hội đồng chăm chú nhìn ông và thấy mặt ông giống như mặt của một thiên sứ.

7 ¹Thầy tế lễ thượng phẩm hỏi: “Những điều này có đúng không?”

²Ê-tiên đáp rằng: “Thưa các anh và các bậc cha chú, xin hãy nghe tôi: Đức Chúa Trời vinh hiển đã hiện ra cho tổ phụ chúng ta là Áp-ra-ham khi người ở tại Mê-sô-bô-ta-mi, trước khi người sống tại Cha-ran;³Ngài phán cùng người rằng: ‘Hãy rời quê hương và bà con dòng họ mình mà đi đến xứ ta sẽ chỉ cho người.’

⁴Thế rồi, người rời xứ của người Canh-ê đến sống tại Cha-ran; sau khi cha người qua đời, Đức Chúa Trời đã đem người vào xứ này, là nơi các ông hiện đang sinh sống.⁵Ngài chẳng ban chút gì của xứ này cho người làm cơ nghiệp, chẳng có gì, dầu là một thẻo đất để đặt vừa một bàn chân cũng không. Nhưng Ngài đã hứa sẽ ban cho người và dòng dõi người – dù Áp-ra-ham chưa có con – xứ này làm sản nghiệp.

⁶Đức Chúa Trời phán với người rằng dòng dõi người sẽ sống ở nước ngoài một thời gian, và dân ở đó sẽ biến họ thành nô lệ, đối xử tệ bạc với họ trong bốn trăm năm.⁷Ngài phán rằng: ‘Rồi ta sẽ phán xét đất nước mà họ làm nô lệ, và sau đó, họ sẽ ra khỏi nơi ấy và thờ phượng ta tại nơi này.’⁸Rồi Ngài ban cho Áp-ra-ham giao ước của phép cắt bì, nên, Áp-ra-ham trở thành cha của Y-sác và làm phép cắt bì cho Y-sác vào ngày thứ tám; Y-sác trở thành cha của Gia-cốp, và Gia-cốp là cha của mười hai tộc trưởng.

⁹Các tộc trưởng, bởi lòng đố kỵ với Giô-sép, đã bán người sang Ai-cập, nhưng Đức Chúa Trời ở với người,¹⁰giải cứu người khỏi mọi sự khốn khó, ban ơn và sự khôn ngoan cho người trước mặt Pha-ra-ôn, vua Ai-cập. Sau đó, Pha-ra-ôn đã lập người lên làm tổng đốc cai quản Ai-cập và cả nhà mình.

¹¹Lúc đó, một cơn đói kém xảy ra trên khắp xứ Ai-cập và xứ Ca-na-an, vô cùng khốn khổ: các tổ phụ của chúng ta không còn lương thực nữa.¹²Khi Gia-cốp nghe nói ở Ai-cập có gạo, người đã sai các tổ phụ chúng ta đến đó lần thứ nhất.¹³Lần thứ hai, Giô-sép đã tỏ mình cho các anh biết và Pha-ra-ôn biết đến cả gia đình của Giô-sép.

¹⁴Giô-sép đã nhờ các anh về nói với cha mình là Gia-cốp đến Ai-cập, cùng toàn bộ người thân, bảy mươi lăm người tất cả.

¹⁵Như vậy, Gia-cốp xuống xứ Ai-cập; rồi người qua đời và các tổ phụ của chúng ta cũng mất.¹⁶Họ được đưa đến Si-chem, chôn trong mộ địa mà Áp-ra-ham đã dùng bạc để mua từ các con của Hê-mô tại Si-chem.

¹⁷Khi thời điểm của lời hứa đã đến gần, là lời Đức Chúa Trời đã hứa với Áp-ra-ham, thì dân sự phát triển và gia tăng thêm nhiều tại Ai-cập,¹⁸cho đến khi một vị vua khác xuất hiện, cai trị Ai-cập, một vua không biết Giô-sép.¹⁹Vua này đã lừa dối dân sự chúng ta và đối xử tệ bạc với tổ tiên chúng ta, nên họ phải vứt các em bé sơ sinh của mình ra ngoài để chúng sống sót.

²⁰Lúc đó, Mô-i-se ra đời; Mô-i-se hết sức đẹp đẽ trước mặt Đức Chúa Trời và được nuôi dưỡng ba tháng trong nhà cha mình.

²¹Khi ông bị vứt ra ngoài, con gái của Pha-ra-ôn đã đưa ông về và nuôi dưỡng như con mình.

²²Mô-i-se được học mọi tri thức của người Ai-cập; ông rất có năng lực trong lời nói và việc làm.

²³Nhưng khi được khoảng bốn mươi tuổi, ông nóng lòng đi thăm anh em mình, là con cháu Y-sơ-ra-ên.²⁴Nhìn thấy một người Y-sơ-ra-ên bị ngược đãi, Mô-i-se đã bênh vực người đó và đã trả thù cho kẻ bị ức hiếp bằng cách đánh người Ai-cập kia.²⁵ông cứ nghĩ rằng anh em mình sẽ hiểu bởi tay ông, Đức Chúa Trời sẽ giải cứu họ, nhưng họ không hiểu.

²⁶Ngày hôm sau, ông đến với một số người Y-sơ-ra-ên khi họ đang cãi nhau; ông cố gắng giải hòa cho họ; ông nói rằng: ‘Các anh ơi, chúng ta là anh em mà; sao lại làm điều sai trái với nhau?’²⁷Nhưng người đã làm sai với người lân cận mình đẩy ông ra và nói rằng: ‘Ai lập ông làm lãnh đạo hay là quan tòa trên chúng tôi?’²⁸Có phải ông cũng muốn giết tôi, như ông đã giết người Ai-cập hôm qua hay không?’

²⁹Sau khi nghe như vậy, Mô-i-se chạy trốn; ông trở thành một người kiêu ngạo trong xứ Ma-đi-an, nơi ông được làm cha của hai người con trai.

³⁰Bốn mươi năm trôi qua, một thiên sứ hiện ra với ông tại đồng vắng Si-nai, trong một ngọn lửa cháy nơi bụi gai.

³¹Khi nhìn thấy ngọn lửa đó, Mô-i-se lấy làm lạ; ông đến gần để xem, thì có tiếng Chúa phán rằng:³²“Ta là Đức Chúa Trời của tổ phụ ngươi, là Đức Chúa Trời của Áp-ra-ham, của Y-sác và của Gia-cốp.” Mô-i-se run rẩy và không dám nhìn.

³³Chúa đã phán với ông: ‘Hãy cởi giày ngươi ra vì chỗ ngươi đang đứng là đất thánh.’³⁴Ta đã nhìn thấy sự đau khổ của dân Ta tại Ai-cập; Ta đã nghe tiếng rên siết của họ và Ta đã xuống để giải cứu họ; bây giờ, hãy đến đây, Ta sẽ sai ngươi đến Ai-cập.’

³⁵Môi-se này, người đã bị họ khước từ khi nói rằng: ‘Ai đã lập ông làm người lãnh đạo hay là quan tòa?’ – chính là người Đức Chúa Trời đã sai đi làm người lãnh đạo và vị cứu tinh. Đức Chúa Trời đã sai phái Môi-se bởi tay của vị thiên sứ đã hiện ra với ông trong bụi gai.³⁶ Môi-se đã dẫn họ ra khỏi Ai-cập, sau khi làm các phép lạ và dấu kỳ tại Ai-cập và tại Biển Đỏ, cũng như trong đồng vắng suốt bốn mươi năm.³⁷ Cũng chính Môi-se đã nói với dân Y-sơ-ra-ên rằng: ‘Đức Chúa Trời sẽ lập một tiên tri cho các ngươi từ giữa anh em ngươi, một tiên tri giống như ta.’

³⁸Đây là người giữa hội chúng trong đồng vắng đã ở cùng với thiên sứ, Đấng đã phán với ông trên Núi Si-nai. Đây là người đã ở với tổ phụ chúng ta; đây là người đã nhận lãnh lời sống để ban cho chúng ta.

³⁹Đây là người mà tổ tiên chúng ta đã không chịu nghe lời; họ đẩy người ra xa khỏi họ và tận trong lòng mình, họ muốn quay trở về Ai-cập.⁴⁰ Lúc đó, họ đã nói với A-rôn: ‘Hãy làm cho chúng tôi các vị thần sẽ dẫn dắt chúng tôi. Vì về phần Môi-se này, là người đã dẫn chúng tôi ra khỏi xứ Ai-cập, chúng tôi không biết chuyện gì đã xảy ra cho ông ấy.’

⁴¹Vậy, trong những ngày đó, họ đã làm một con bò con và dâng tế lễ cho hình tượng đó rồi vui mừng vì có công việc của tay mình.⁴² Nhưng Đức Chúa Trời đã quay lưng và bỏ mặc họ thờ phượng các tinh tú trên trời; như đã được chép trong sách của các tiên tri rằng: ‘Hỡi nhà Y-sơ-ra-ên, phải chăng ngươi đã dâng cho ta những con thú bị giết và những của lễ suốt bốn mươi năm trong đồng vắng?’

⁴³Ngươi đã chấp nhận đền tạm của thần Mo-lóc và ngôi sao của thần Rom-phan cùng các ảnh tượng mà ngươi đã làm để thờ phượng chúng; nên ta sẽ quăng các ngươi xa tận Ba-by-lôn.’

⁴⁴Tổ tiên chúng ta đã có đền tạm chứng ước trong đồng vắng, như Đức Chúa Trời đã truyền lệnh khi Ngài phán với Môi-se rằng ông phải làm đền tạm ấy theo mẫu đã được nhìn thấy.⁴⁵ Đây là lều tạm mà, đến lượt mình, tổ phụ chúng ta cùng với Giô-suê đã đem vào xứ. Việc này xảy ra khi các tổ phụ chúng ta vào xứ của những dân tộc đã bị Đức Chúa Trời đuổi ra trước mặt họ. Cho đến thời của Đa-vít,⁴⁶ là người được ơn trước mặt Đức Chúa Trời; ông đã cầu xin để được tìm cho Đức Chúa Trời của Gia-cốp một chỗ ở.

⁴⁷Nhưng Sa-lô-môn đã xây cho Đức Chúa Trời một căn nhà.

⁴⁸Tuy nhiên, Đấng Chí Cao không ở trong những căn nhà bởi tay con người làm ra; như nhà tiên tri có nói:⁴⁹ ‘Đức Giê-hô-va phán rằng: “Trời là ngôi của Ta, và đất là bệ để chân của Ta. Ngươi có thể xây cho Ta loại nhà gì? Hay đâu là nơi cho Ta nghỉ ngơi?”⁵⁰ Chẳng phải tay Ta đã làm ra tất cả những vật này hay sao?’

⁵¹Hỡi những kẻ cứng cổ với lòng và tai chưa được cắt bì kia, các ông luôn chống cự Đức Thánh Linh; các ông hành động giống hệt cha ông mình.⁵² Có tiên tri nào mà tổ phụ các ông không bách hại? Họ đã giết các tiên tri xuất hiện trước khi Đấng Công Bình đến; còn các ông giờ cũng đã trở thành những kẻ phản bội Ngài và giết chết Ngài,⁵³ các ông là những người đã tiếp nhận luật pháp mà các thiên sứ đã thiết lập, nhưng các ông không tuân thủ luật pháp ấy.”

⁵⁴Khi các thành viên hội đồng nghe những điều này, họ bị chạm tự ái, nghiêng rống với Ê-tiên.

⁵⁵Nhưng Ê-tiên, đầy dẫy Đức Thánh Linh, ngược nhìn lên trời, thấy sự vinh hiển của Đức Chúa Trời; và ông nhìn thấy Chúa Giê-xu đang đứng bên phải Đức Chúa Trời.⁵⁶ Ê-tiên nói rằng: “Nhìn kia, tôi thấy các tầng trời mở ra và Con Người đang đứng bên phải Đức Chúa Trời.”

⁵⁷Nhưng các thành viên hội đồng la một tiếng lớn và bịt tai lại, họ cùng nhau xông vào Ê-tiên;⁵⁸ quăng ông ra ngoài thành và ném đá ông; những người chứng kiến để áo ngoài của mình dưới chân một thanh niên tên là Sau-lơ.

⁵⁹Khi họ đang ném đá Ê-tiên, ông không ngừng kêu cầu cùng Chúa và nói rằng: “Chúa Giê-xu ôi, xin tiếp lấy linh hồn con.”

⁶⁰Ông quỳ xuống và kêu lên một tiếng lớn: “Chúa ôi, xin đừng đổ tội này cho họ.” Khi nói xong, thì ông ngủ.

8 ¹Sau-lơ đồng tình với cái chết của Ê-tiên. Vậy, trong ngày đó có một sự bách hại lớn đối với Hội Thánh tại Giê-ru-sa-lem; ngoại trừ các sứ đồ, các tín hữu đều bị tản lạc khắp các vùng Giu-đê và Sa-ma-ri.² Những người sốt sắng đã chôn Ê-tiên và than khóc ông.³ Nhưng Sau-lơ đã gây tổn hại lớn cho Hội Thánh; ông đi vào từng nhà, bắt cả nam lẫn nữ rồi tống họ vào tù.

⁴Thế nhưng, các tín hữu bị tản lạc đã đi khắp nơi giảng đạo.⁵ Phi-líp đi xuống thành Sa-ma-ri và rao báo về Chúa Cứu Thế cho họ.

⁶Khi nhiều người nghe và thấy các dấu lạ mà Phi-líp đã làm, thì họ cùng nhau chú ý đến điều ông nói.⁷ Vì các uế linh thì la thật lớn rồi ra khỏi nhiều người mà chúng chiếm hữu; nhiều người bại liệt và người què cũng được chữa lành.⁸ Có sự vui mừng lớn trong thành đó.

⁹Nhưng trong thành có một người kia tên là Si-môn, trước đây làm thầy phù thủy; ông từng tự xưng là một người quan trọng và khiến dân thành Sa-ma-ri phải kinh ngạc.¹⁰ Tất cả những người Sa-ma-ri, từ trẻ đến già, đều chú ý tới ông; họ nói rằng: “Người này là Đấng quyền năng của Đức Chúa Trời, được gọi là đấng vĩ đại.”¹¹ Họ nghe theo ông bởi vì trong một thời gian dài, ông đã khiến họ kinh ngạc trước ma thuật của mình.

¹²Nhưng khi họ tin điều Phi-líp rao giảng về Phúc Âm liên quan đến Nước Đức Chúa Trời và Danh của Chúa Cứu Thế Giê-xu, thì cả nam lẫn nữ chịu phép rửa-tê-m. ¹³Chính Si-môn cũng tin: sau khi chịu rửa-tê-m, ông tiếp tục ở với Phi-líp; khi nhìn thấy các dấu lạ và những việc quyền năng được thực hiện, ông lấy làm kinh ngạc.

¹⁴Bấy giờ, khi các sứ đồ tại Giê-ru-sa-lem hay tin xứ Sa-ma-ri đã tiếp nhận lời của Đức Chúa Trời, họ đã sai Phi-e-rơ và Giăng đến. ¹⁵Đến nơi, hai sứ đồ cầu nguyện cho họ để họ có thể nhận lãnh Đức Thánh Linh. ¹⁶Vì cho đến thời điểm đó, Đức Thánh Linh vẫn chưa giáng trên một ai trong số họ; họ chỉ được rửa-tê-m trong Danh Chúa Giê-xu mà thôi. ¹⁷Vậy, Phi-e-rơ và Giăng đặt tay trên họ, thì họ nhận lãnh Thánh Linh.

¹⁸Khi Si-môn nhìn thấy Đức Thánh Linh được ban cho thông qua sự đặt tay của các sứ đồ, thì đưa tiền cho các sứ đồ. ¹⁹Ông nói rằng: “Xin cũng ban cho tôi quyền năng này để tôi đặt tay trên ai thì người đó cũng có thể nhận lãnh Đức Thánh Linh.”

²⁰Nhưng Phi-e-rơ nói với ông rằng: “Nguyện cho bạc của ông sẽ hư mất với ông bởi vì ông tưởng rằng có thể dùng tiền để có được ơn ban từ Đức Chúa Trời. ²¹Ông chẳng có phần hoặc vai trò gì trong chuyện này, bởi vì lòng ông không ngay thẳng với Đức Chúa Trời. ²²Vậy, hãy ăn năn về sự gian ác này của ông và cầu nguyện với Chúa để rồi có lẽ Ngài sẽ tha thứ cho ông về điều ông ham muốn. ²³Vì tôi thấy rằng ông đang ở trong nọc độc của sự cay đắng và trong gông cùm của tội lỗi.”

²⁴Si-môn bèn đáp rằng: “Xin cầu nguyện Chúa cho tôi để không một điều nào mà các ông đã nói xảy ra cho tôi.”

²⁵Khi Phi-e-rơ và Giăng làm chứng và giảng lời của Chúa xong, thì quay về Giê-ru-sa-lem; dọc đường, họ giảng Phúc Âm cho nhiều làng của người Sa-ma-ri.

²⁶Bấy giờ, một thiên sứ của Chúa đã phán cùng Phi-líp rằng: “Hãy đứng dậy đi về phía nam xuống con đường từ Giê-ru-sa-lem đến Ga-xa.” (Đường này ở trong một sa mạc.) ²⁷Ông đứng dậy và đi. Kia, có một người đến từ Ê-thi-ô-bi, một hoạn quan có địa vị rất cao dưới quyền của Can-đác, nữ hoàng Ê-thi-ô-bi. Ông là người coi sóc tất cả kho tàng của nữ hoàng. Ông đến Giê-ru-sa-lem để thờ phượng. ²⁸Ông đang trên đường trở về và đang ngồi trên xe ngựa của mình đọc sách tiên tri Ê-sai.

²⁹Đức Thánh Linh phán với Phi-líp rằng: “Hãy đi lên theo cỗ xe đó.”

³⁰Vậy, Phi-líp chạy đến chỗ viên hoạn quan, nghe thấy ông đang đọc sách tiên tri Ê-sai. Phi-líp hỏi: “Ngài có hiểu điều mình đang đọc không?”

³¹Viên hoạn quan người Ê-thi-ô-bi đó đáp: “Trừ khi có ai đó hướng dẫn tôi chứ làm sao tôi hiểu được?” Ông nài nỉ Phi-líp lên xe ngựa ngồi với mình.

³²Lúc đó, phân đoạn Kinh Thánh viên hoạn quan người Ê-thi-ô-bi đang đọc là: “Ngài bị dẫn đi như con chiên bị dẫn đi giết thịt; và như một con chiên im lặng trước mặt người hót lông, Ngài chẳng mở miệng.” ³³Phán quyết của Ngài đã bị tước đoạt trong sự sỉ nhục Ngài chịu: Ai sẽ công bố dòng dõi Ngài? Vì sự sống Ngài đã bị cất khỏi đất.”

³⁴Viên hoạn quan hỏi Phi-líp rằng: “Xin ông cho tôi biết vị tiên tri này đang nói về ai? Nói về chính mình hay về một ai khác?” ³⁵Phi-líp bèn bắt đầu từ phần Kinh Thánh này trong Ê-sai để giảng về Chúa Giê-xu cho viên hoạn quan.

³⁶Đang đi, họ gặp một chỗ có nước; viên hoạn quan nói: “Kia, ở đây có nước; còn điều gì ngăn trở tôi chịu rửa-tê-m?” ³⁷¹ ³⁸Vậy, viên hoạn quan người Ê-thi-ô-bi ra lệnh dừng xe lại. Cả hai người xuống nước và Phi-líp làm rửa-tê-m cho viên hoạn quan.

³⁹Khi họ lên khỏi nước, Thánh Linh của Chúa đem Phi-líp đi; viên hoạn quan không còn nhìn thấy ông nữa, ông vui mừng tiếp tục đi đường mình.

⁴⁰Phi-líp hiện ra tại A-xốt. Ông đi khắp vùng đó và giảng Phúc Âm cho tất cả các thành cho đến khi ông đến Sê-sa-rê.

¹Trong các bản sao cổ chuẩn nhất không có Công Vụ Các Sứ Đồ 8: 37, Phi-líp nói: “Nếu ông hết lòng tin nhận thì ông có thể chịu rửa-tê-m.” Người Ê-thi-ô-bi trả lời: “Tôi tin rằng Chúa Cứu Thế Giê-xu là Con Đức Chúa Trời.”

9 ¹Sau-lơ, là người vẫn đe dọa, thậm chí dọa giết các môn đồ của Chúa, đã đến gặp thầy tế lễ thượng phẩm ²hỏi xin thầy tế lễ viết thư gởi cho các nhà hội tại Đa-mách, để nếu ông ta bắt gặp người nào thuộc về đạo đó, dù nam hay nữ, thì có thể trói họ giải về Giê-ru-sa-lem.

³Đang đi đường, lúc gần đến thành Đa-mách, bất ngờ có một ánh sáng từ trời chiếu sáng ngời xung quanh ông; ⁴ông té xuống đất và nghe một tiếng phán với mình: “Hỡi Sau-lơ, Sau-lơ, sao con bắt bớ ta?”

⁵Sau-lơ đáp lời: “Thưa Chúa, Ngài là ai?” Chúa phán rằng: “Ta là Giê-xu mà con đang bắt bớ; ⁶nhưng hãy đứng dậy, đi vào thành và sẽ có người chỉ cho con những việc phải làm.” ⁷Những người cùng đi với Sau-lơ đứng im thin thít, họ nghe thấy tiếng nói nhưng không thấy người.

⁸Sau-lơ đứng dậy và khi mở mắt ra, ông không thể nhìn thấy gì; vì thế, họ nắm tay dẫn ông vào thành Đa-mách.⁹Suốt ba ngày, ông không nhìn thấy, cũng không ăn hay uống.

¹⁰Lúc đó, tại thành Đa-mách có một môn đồ tên là A-na-nia. Chúa phán cùng ông trong một khải tượng rằng: “Này A-na-nia.” Ông thưa rằng: “Con đây, thưa Chúa.”¹¹Chúa phán cùng ông: “Hãy đứng dậy ra đường gọi là đường Thẳng tới nhà của Giu-đa, hỏi gặp một người què ở Tạt-sơ, tên là Sau-lơ, vì người này đang cầu nguyện;¹²trong một khải tượng, người ấy nhìn thấy một người tên là A-na-nia sẽ đến và đặt tay trên mình để được sáng mắt lại.”

¹³Nhưng A-na-nia đáp rằng: “Thưa Chúa, con đã nghe nhiều người nói về người này, người ấy đã gây biết bao tổn hại cho dân thánh của Ngài tại Giê-ru-sa-lem.¹⁴Hắn đã nhận thẩm quyền từ các thầy tế lễ cả để bắt giữ mọi người kêu cầu Danh Ngài ở tại đây.”

¹⁵Nhưng Chúa phán cùng ông rằng: “Hãy đi, vì người ấy là một công cụ được lựa chọn của Ta để đem Danh Ta đến với các dân ngoại, các vua và con cái Y-sơ-ra-ên;¹⁶ta sẽ tỏ cho người biết người sẽ phải chịu khổ vì Danh Ta đến mức nào.”

¹⁷Vậy, A-na-nia đi và vào nhà đó. Sau khi đặt tay trên Sau-lơ, ông nói: “Anh Sau-lơ, Chúa Giê-xu, là Đấng đã hiện ra cùng anh trên đường anh đang đi, đã sai tôi đến để anh có thể được sáng mắt và được đầy đầy Đức Thánh Linh.”¹⁸Ngay lập tức, một vật gì đó giống như chiếc vảy rơi ra khỏi mắt của Sau-lơ và ông được sáng mắt trở lại. Ông đứng dậy và chịu phép báp-têm;¹⁹rồi Sau-lơ ăn và được lại sức. Sau-lơ ở với các môn đồ tại Đa-mách vài ngày.

²⁰Ngay sau đó, ông rao truyền về Chúa Giê-xu trong các nhà hội, nói rằng Ngài là Con Đức Chúa Trời.²¹Tất cả những ai nghe thấy đều kinh ngạc và bảo nhau: “Chẳng phải đây là người đã hủy hoại những người cầu khẩn danh này tại Giê-ru-sa-lem hay sao? Và ông ta đến đây để bắt trói họ giải về cho các thầy tế lễ cả kia mà.”²²Nhưng Sau-lơ được ban năng lực để giảng và khiến những người Do Thái sống tại Đa-mách phải bối rối khi chứng minh rằng Giê-xu này là Đấng Cứu Thế.

²³Sau nhiều ngày, những người Do Thái cùng nhau lập mưu giết ông.²⁴Nhưng Sau-lơ biết được âm mưu đó. Ngày đêm họ canh gác cổng thành để giết ông.²⁵Đang ban đêm, các môn đồ đã đem ông đi, họ đặt ông vào trong một cái thùng và thông ông xuống tường thành.

²⁶Khi đến được Giê-ru-sa-lem, Sau-lơ cố gắng hòa nhập với các môn đồ, nhưng họ sợ ông, và không tin rằng ông là một môn đồ.²⁷Nhưng Ba-na-ba đã dẫn ông đến gặp các sứ đồ. Ông cho họ biết Sau-lơ đã gặp Chúa trên đường như thế nào, Chúa đã phán với ông những gì và Sau-lơ đã dạn dĩ nhận Danh Chúa Giê-xu mà rao giảng tại thành Đa-mách ra sao.

²⁸Ông vào ra với các môn đồ tại Giê-ru-sa-lem. Ông dạn dĩ nhận Danh Chúa Giê-xu mà nói²⁹và tranh luận với người Do Thái nói tiếng Hy-lạp; nhưng họ cứ tìm cách giết ông.³⁰Khi các anh em biết được điều này, họ đưa ông xuống Sê-sa-rê và cho ông đến Tạt-sơ.

³¹Lúc đó, Hội Thánh khắp cả xứ Giu-đê, xứ Ga-li-lê và xứ Sa-ma-ri được bình yên và gây dựng; bước đi trong sự kính sợ Chúa và trong sự an ủi của Đức Thánh Linh, Hội Thánh phát triển về số lượng.

³²Trong khi Phi-e-rơ đi khắp cả vùng, ông cũng đến với các tín hữu sống tại thành Ly-đa.

³³Tại đó, ông gặp một người tên là Ê-nê, nằm liệt giường suốt tám năm vì bị bại liệt.³⁴Phi-e-rơ nói với ông rằng: “Ê-nê ơi, Chúa Cứu Thế Giê-xu sẽ chữa lành cho ông. Hãy đứng dậy và dọn giường đi.” Ngay lập tức, ông đứng dậy.³⁵Vậy, mọi người sống tại Ly-đa và Sa-rôn thấy ông được chữa lành thì trở lại cùng Chúa.

³⁶Tại Gióp-bê có một môn đồ tên là Ta-bi-tha, nghĩa là “Đô-ca.” Người phụ nữ này làm rất nhiều việc lành và hay bố thí cho người nghèo.³⁷Trong những ngày đó, bà bị bệnh và qua đời; sau khi tắm rửa xác bà, họ đặt bà nằm trên phòng cao.

³⁸Vì Ly-đa gần thành Gióp-bê, nên khi các môn đồ nghe nói Phi-e-rơ đang ở tại Ly-đa, họ sai hai người đến gặp ông, năn nỉ ông rằng: “Xin hãy đến với chúng tôi ngay lập tức.”³⁹Phi-e-rơ đứng dậy đi với họ. Khi ông đến nơi, họ đưa ông lên phòng cao. Tất cả các góa phụ đứng cạnh ông mà khóc, chỉ cho ông xem những chiếc áo khoác và áo dài mà khi còn ở với họ, Đô-ca đã may cho họ.

⁴⁰Phi-e-rơ bảo tất cả ra ngoài, rồi quỳ xuống và cầu nguyện; sau đó, ông quay lại phía cái xác và nói: “Ta-bi-tha, hãy dậy.” Bà mở mắt ra và khi nhìn thấy Phi-e-rơ, bà liền ngồi dậy.⁴¹Phi-e-rơ đưa tay đỡ bà lên; ông gọi các tín hữu và những góa phụ vào cho họ xem bà còn sống.⁴²Khắp cả Gióp-bê đều biết việc này và nhiều người đã tin nơi Chúa.⁴³Phi-e-rơ ở lại Gióp-bê nhiều ngày tại nhà một người thợ thuộc da tên là Si-môn.

10 ¹Bấy giờ, tại thành Sê-sa-rê có một người tên là Cốt-nây, ông là đại đội trưởng của quân đoàn Y-ta-li.²Ông là một người sốt sắng, cùng với cả nhà mình thờ phượng Đức Chúa Trời; ông bố thí tiền bạc cho người Do Thái và luôn cầu nguyện với Đức Chúa Trời.

³Khoảng giờ thứ chín, trong sự hiện thấy, ông nhìn thấy rõ ràng một thiên sứ đến với ông. Thiên sứ đó gọi ông: “Này Cốt-

này!”

⁴Cột-nây trân trời nhìn thiên sứ và vô cùng kinh hãi. Ông thưa rằng: “Thưa Ngài, có việc gì?” Thiên sứ nói với ông: “Lời cầu nguyện và những món quà ông tặng cho người nghèo đã được dâng lên như một cửa lễ ghi nhớ trước sự hiện diện của Đức Chúa Trời.”⁵Bây giờ, hãy sai người đến thành Gióp-bê mời một người tên là Si-môn, cũng gọi là Phi-e-rơ.⁶Người đang ở với một người thợ thuộc da tên là Si-môn, có nhà ở cạnh bờ biển.”

⁷Khi thiên sứ vừa nói với ông rồi đi, Cột-nây gọi hai đầy tớ trong nhà mình, cùng với một người lính trong số các binh lính dưới quyền mình, cũng là người thờ phượng Đức Chúa Trời,⁸thuật lại cho họ mọi điều đã xảy ra và sai họ đến Gióp-bê.

⁹Ngày hôm sau, chừng giờ thứ sáu, khi họ đang đi gần đến thành Gióp-bê, thì Phi-e-rơ lên nóc nhà cầu nguyện.¹⁰Lúc đó, ông đói bụng và muốn ăn chút gì đó, nhưng trong khi người ta đang nấu đồ ăn, thì ông được ban cho một khả năng;¹¹rồi ông nhìn thấy bầu trời mở ra và có một vật gì giống như một tấm vải lớn túm bốn góc, từ trên trời hạ xuống đất.¹²Trong đó chứa đủ thứ loài vật bốn chân, loài bò sát và loài chim trời.

¹³Sau đó, có một tiếng phán cùng ông: “Phi-e-rơ, hãy dậy giết thịt mà ăn đi.”

¹⁴Nhưng Phi-e-rơ thưa rằng: “Thưa Chúa, không thể như vậy đâu, vì con chưa từng ăn bất cứ thứ gì ô uế và không thanh sạch.”

¹⁵Nhưng tiếng đó đến với ông thứ hai rằng: “Những gì Đức Chúa Trời đã làm sạch, thì đừng gọi nó là ô uế.”¹⁶Việc này xảy ra ba lần; sau đó, tấm vải lập tức được đưa lên trời.

¹⁷Trong khi Phi-e-rơ vô cùng hoang mang không biết sự hiện thấy vừa rồi có nghĩa là gì, thì kia, những người được Cột-nây sai đi đã đứng trước cửa, sau khi hồi đường đi đến nhà.¹⁸Họ hỏi có phải Si-môn, cũng được gọi là Phi-e-rơ đang ở đây hay không.

¹⁹Trong khi Phi-e-rơ vẫn còn đang ngẫm nghĩ về sự hiện thấy đó, thì Đức Thánh Linh phán với ông: “Có ba người đang tìm con.²⁰Hãy đứng dậy đi xuống, rồi đi với họ. Đừng sợ, hãy đi với họ bởi vì Ta đã sai họ đến.”

²¹Phi-e-rơ đi xuống gặp những người đó, ông hỏi họ: “Tôi là người các ông đang tìm. Sao các ông lại đến đây?”

²²Họ đáp: “Đại đội trưởng Cột-nây, là một người công bình và thờ phượng Đức Chúa Trời được cả đất nước Do Thái khen ngợi, được một thiên sứ thánh từ Đức Chúa Trời sai đến phán bảo hãy sai người mời ông đến nhà ông ấy, để ông ấy có thể nghe sứ điệp từ ông.”²³Phi-e-rơ mời họ vào nhà ở lại với ông. Sáng hôm sau, ông thức dậy và đi với họ, có một vài anh em từ Gióp-bê đồng hành với ông.

²⁴Ngày hôm sau, họ đến Sê-sa-rê. Cột-nây đang chờ họ và đã gọi bà con họ hàng cùng bạn hữu mình tập trung lại.

²⁵Khi Phi-e-rơ bước vào, Cột-nây gặp ông và quỳ xuống chân để tỏ lòng tôn kính ông.²⁶Nhưng Phi-e-rơ đỡ ông dậy và nói rằng: “Hãy đứng dậy; chính tôi đây cũng là con người.”

²⁷Trong khi đang nói chuyện với Cột-nây, Phi-e-rơ bước vào và thấy nhiều người đã tập trung.²⁸Ông nói với họ: “Chính các ông biết rằng luật pháp không cho phép một người Do Thái kết giao hay viếng thăm một người thuộc dân tộc khác. Nhưng Đức Chúa Trời đã cho tôi thấy rằng tôi không nên gọi bất kỳ người nào là ô uế hay không tinh sạch.²⁹Đó là lý do tại sao tôi không hỏi gì mà lập tức đến đây. Vậy, tôi muốn hỏi tại sao ông mời tôi đến đây.

³⁰Cột-nây đáp lời rằng: “Bốn ngày trước, cũng chính giờ này, đang khi tôi cầu nguyện trong nhà vào giờ thứ chín; thì kia, có một người đàn ông mặc quần áo sáng chói đứng trước mặt tôi.³¹Người ấy nói rằng: “Hỡi Cột-nây, Đức Chúa Trời đã nghe lời cầu nguyện của ông và những tặng phẩm ông dành cho người nghèo đã nhắc Ngài nhớ đến ông.”³²Vậy, hãy sai người đến Gióp-bê và cho mời một người tên là Si-môn, cũng được gọi là Phi-e-rơ. Người đang ở nhà của một người thợ thuộc da tên là Si-môn, ở cạnh bờ biển.”³³Vậy, tôi lập tức cho người đi mời ông đến. Ông đến là phải lắm. Vậy, bây giờ, tất cả chúng tôi đều đã ở đây trước mặt Đức Chúa Trời để nghe mọi lời mà ông được Chúa truyền dạy phải nói.”²

³⁴Lúc ấy, Phi-e-rơ mở miệng nói rằng: “Thật vậy, tôi hiểu rằng Đức Chúa Trời không thiên vị ai hết.³⁵Trái lại, trong mỗi dân tộc, người nào thờ phượng Ngài và làm điều công bình thì đều được Ngài chấp nhận.

³⁶Ông biết sứ điệp mà Ngài đã gửi cho dân Y-sơ-ra-ên, khi Ngài công bố Tin Lành về sự bình an thông qua Chúa Cứu Thế Giê-xu, là Chúa của muôn loài—³⁷bản thân ông cũng biết về những sự kiện đã xảy ra trên khắp xứ Giu-đê, bắt đầu tại Ga-li-lê, sau phép báp-têm mà Giăng đã công bố;³⁸những sự kiện liên quan đến Giê-xu, người Na-xa-rét, Đức Chúa Trời đã xức dầu cho Ngài bằng Đức Thánh Linh và quyền năng ra sao. Ngài đã đi khắp nơi làm việc lành và chữa cho tất cả những người bị quỷ ám, vì Đức Chúa Trời ở với Ngài.

³⁹Chúng tôi là những nhân chứng về tất cả những việc mà Ngài đã làm trên đất nước của người Do Thái cũng như tại Giê-ru-sa-lem - Giê-xu này là người mà họ đã giết, treo trên cây gỗ,⁴⁰là người mà Đức Chúa Trời đã khiến sống lại vào ngày thứ ba và cho phép Ngài lộ diện,⁴¹không phải với tất cả mọi người, nhưng với những nhân chứng mà Đức Chúa Trời đã lựa chọn từ trước - là chính chúng tôi, những người đã cùng ăn và uống với Ngài sau khi Ngài sống lại từ kẻ chết.

⁴²Ngài đã truyền cho chúng tôi rao giảng cho dân chúng và làm chứng rằng đây là người mà Đức Chúa Trời đã lựa chọn để làm Quan Án của người sống và người chết.⁴³Tất cả các tiên tri đều làm chứng về Ngài, để mọi người tin nơi Ngài sẽ nhận lãnh sự tha thứ tội lỗi thông qua Danh Ngài.”

⁴⁴Trong khi Phi-e-rơ vẫn còn đang nói những điều này, thì Đức Thánh Linh giáng trên tất cả những ai đang nghe sứ điệp của ông.⁴⁵Những người thuộc nhóm tín hữu đã chịu cắt bì – tức là tất cả những người cùng đến với Phi-e-rơ – đều kinh ngạc, bởi vì ơn ban của Thánh Linh cũng được tuôn đổ trên dân ngoại.

⁴⁶Vì họ đã nghe những người thuộc dân ngoại này nói bằng thứ tiếng khác và ngợi khen Đức Chúa Trời. Sau đó, Phi-e-rơ đáp lời họ rằng:⁴⁷“Ai có thể ngăn trở những người này, là những người đã nhận lãnh Đức Thánh Linh cũng như chúng ta, chịu phép báp-têm bằng nước?”⁴⁸Rồi ông truyền cho họ chịu báp-têm trong danh Chúa Cứu Thế Giê-xu. Sau đó, họ đề nghị ông ở với họ một vài ngày.

¹Một số cổ bản viết thêm: khi người đến, người sẽ nói chuyện với người.

²Một số cổ bản: do Đức Chúa Trời chỉ dẫn phải nói.

11 ¹Bấy giờ, các sứ đồ và anh em ở Giu-đê đã nghe tin dân ngoại cũng được nhận lãnh lời của Đức Chúa Trời.²Khi Phi-e-rơ về đến Giê-ru-sa-lem, những người thuộc nhóm chịu cắt bì đã chỉ trích ông;³họ nói rằng: “Ông kết giao với những kẻ không chịu phép cắt bì và ăn chung với họ!”

⁴Nhưng Phi-e-rơ giải thích vấn đề cho họ một cách chi tiết; ông nói rằng:⁵Tại thành Gióp-bê, khi tôi đang cầu nguyện, tôi đã nhìn thấy một khải tượng về một tấm vải lớn túm bốn góc từ trời hạ xuống. Nó xuống đến chỗ tôi.⁶Tôi chăm chú nhìn và suy nghĩ về tấm vải ấy. Tôi thấy những loài vật bốn chân, các con thú rừng, loài bò sát và chim trời.

⁷Sau đó, tôi nghe một tiếng phán với mình: “Thức dậy đi Phi-e-rơ, hãy giết thịt chúng mà ăn!”

⁸Tôi liền đáp rằng: “Không phải vậy đâu, thưa Chúa: vì chẳng có thứ gì bất khiết hoặc không thanh sạch vào miệng con bao giờ.”

⁹Nhưng tiếng phán đó từ trời đáp lại một lần nữa rằng: “Điều gì Đức Chúa Trời đã tuyên bố là sạch thì đừng gọi là không sạch.”¹⁰Việc này xảy ra ba lần, sau đó, mọi thứ được đem về trời trở lại.

¹¹Ngay lúc đó, có ba người đàn ông đang đứng trước cửa nhà mà chúng tôi đang ở, họ từ Sê-sa-rê được sai đến gặp tôi.

¹²Đức Thánh Linh truyền cho tôi đi với họ và rằng tôi chẳng nên có sự phân biệt nào đối với họ. Có sáu anh em cùng đi với tôi và tôi đã vào nhà người đó.¹³Ông ấy cho tôi biết ông đã nhìn thấy thiên sứ đứng trong nhà mình mà phán rằng: “Hãy sai người đến Gióp-bê và mời Si-môn, còn gọi là Phi-e-rơ đến đây.”¹⁴Người đó sẽ nói cho người sứ điệp mà bởi đó người và cả nhà người sẽ được cứu.”

¹⁵Khi tôi bắt đầu nói với họ, Đức Thánh Linh đã giáng trên họ giống như ban đầu Ngài đã giáng trên chúng ta vậy.¹⁶Tôi nhớ lời của Chúa khi Ngài phán rằng: “Giăng thật đã làm báp-têm bằng nước; nhưng anh em sẽ được làm báp-têm bằng Đức Thánh Linh.”

¹⁷Như vậy, nếu Đức Chúa Trời đã ban cho họ cùng một ơn ban mà Ngài đã ban cho chúng ta khi chúng ta tin nơi Chúa Cứu Thế Giê-xu, thì tôi là ai mà dám chống lại Đức Chúa Trời?”

¹⁸Khi nghe thấy những điều này, họ không đáp lại lời nào nhưng ngợi khen Đức Chúa Trời và nói rằng: “Vậy thì, Đức Chúa Trời cũng đã ban sự ăn năn để được sống cho cả dân ngoại nữa.”

¹⁹Vậy, các tín hữu đã bị sự khốn khó xảy ra sau cái chết của Ê-tiên làm cho tản lạc khỏi Giê-ru-sa-lem và đi xa đến tận Phê-ni-xi, Chíp-rơ và An-ti-ốt. Họ chỉ rao truyền sứ điệp về Chúa Giê-xu cho người Do Thái chứ không rao truyền cho ai khác.

²⁰Tuy nhiên, có một vài người trong số đó, là những người đến từ Chíp-rơ và Sy-ren, đã đến An-ti-ốt, nói cho người Hy-lạp và giảng về Chúa Giê-xu cho họ.²¹Tay của Chúa ở với họ; rất nhiều người đã tin và trở lại cùng Chúa.

²²Tin tức về họ truyền đến tai Hội Thánh tại Giê-ru-sa-lem: họ sai Ba-na-ba đến An-ti-ốt.²³Khi đến nơi và nhìn thấy ơn ban của Đức Chúa Trời, ông rất vui mừng; ông đã khích lệ tất cả họ hãy hết lòng bền bỉ trong Chúa.²⁴Vì ông là một người tốt, đầy đầy Thánh Linh và đức tin; nhiều người đã được thêm vào cho Chúa.

²⁵Sau đó, Ba-na-ba đi đến Tạt-sơ để tìm Sau-lơ.²⁶Khi tìm thấy, ông đưa Sau-lơ đến An-ti-ốt. Suốt cả một năm, họ nhóm lại với Hội Thánh và dạy dỗ nhiều người. Tại An-ti-ốt, lần đầu tiên các môn đồ được gọi là Cơ-đốc nhân.

²⁷Trong những ngày đó, một số tiên tri từ Giê-ru-sa-lem đã đến An-ti-ốt.²⁸Một người trong số họ tên là A-ga-bút đã đứng dậy và bởi Đức Thánh Linh, ông nói rằng một cơn đói kém lớn sẽ xảy ra trên khắp thế giới. Việc này đã xảy ra trong thời của Cơ-lốt.

²⁹Vì vậy, các môn đồ, tùy theo khả năng từng người, quyết định gửi quà cứu trợ cho các anh em ở Giu-đê.³⁰Họ đã làm thế này; họ nhờ Ba-na-ba và Sau-lơ gửi tiền cho các trưởng lão.

12 ¹Trong khoảng thời gian đó, vua Hê-rốt ra tay ngược đãi nhiều người trong Hội Thánh.²Ông ta dùng gươm giết chết Gia-cơ, anh của Giăng.

³Khi thấy việc này làm hài lòng người Do Thái, ông ta tiếp tục bắt giữ Phi-e-rơ. Việc đó xảy ra trong kỳ lễ bánh không men.

⁴Sau khi bắt giữ Phi-e-rơ, Hê-rốt giam ông trong ngục và cắt đặt bốn toán lính canh giữ, vua dự định sẽ giao ông cho dân chúng sau Lễ Vượt Qua.

⁵Vậy, Phi-e-rơ bị giam trong ngục, nhưng Hội Thánh khẩn thiết cầu nguyện cùng Đức Chúa Trời cho ông.⁶Trước ngày vua Hê-rốt định đưa ông ra, tối đó, Phi-e-rơ bị cùm bằng hai dây xích, đang ngủ giữa hai tên lính, còn phía ngoài cửa thì có lính canh giữ ngục.

⁷Kia, một thiên sứ của Chúa thành linh hiện ra cùng ông và một ánh sáng chói lòa rọi vào ngục. Người đập vào hông Phi-e-rơ đánh thức ông dậy rồi nói: “Mau lên, hãy dậy đi.” Lúc đó, cùm rơi khỏi tay ông.⁸Thiên sứ bèn nói với ông: “Hãy mặc áo, mang giày vào.” Phi-e-rơ làm y như vậy. Thiên sứ nói tiếp: “Hãy mặc áo khoác vào và theo ta.”

⁹Phi-e-rơ bèn theo thiên sứ và đi ra. Ông không biết những gì thiên sứ làm đều là thật. Ông cứ nghĩ rằng mình đang nhìn thấy một khải tượng.¹⁰Sau khi đi qua tên lính canh thứ nhất, rồi thứ hai, họ đến một cánh cổng sắt dẫn vào thành; cánh cổng tự mở ra cho họ. Họ đi qua cổng, rồi đi xuống đường, và thiên sứ lập tức rời khỏi ông.

¹¹Khi tỉnh lại, Phi-e-rơ nói rằng: “Thật giờ tôi mới biết Chúa đã sai thiên sứ Ngài giải cứu tôi khỏi tay Hê-rốt và khỏi mọi sự trông chờ của dân Do Thái.”

¹²Sau khi hiểu ra, ông đi đến nhà Ma-ri, mẹ của Giăng, có họ là Mác; nhiều tín hữu đã nhóm lại tại đó và đang cầu nguyện.

¹³Khi ông gõ cửa, một người đầy tớ gái tên là Rô-đơ ra trả lời.¹⁴Khi nhận ra giọng của Phi-e-rơ, vì quá vui mừng, cô đã quên cả việc mở cửa; mà chạy ngay vào phòng và thông báo rằng Phi-e-rơ đang đứng ngoài cửa.¹⁵Họ nói với cô gái: “Cô bị điên à.” Nhưng cô khẳng khái như vậy. Họ bèn nói: “Chính là thiên sứ của ông ấy đang đứng ở ngoài đó.”

¹⁶Nhưng Phi-e-rơ tiếp tục gõ cửa và khi mở cửa ra, họ nhìn thấy ông thì rất ngạc nhiên.¹⁷Phi-e-rơ dùng tay ra hiệu cho họ im lặng, rồi ông thuật cho họ biết Chúa đã đem ông ra khỏi ngục như thế nào. Ông nói rằng: “Hãy thuật lại việc này cho Gia-cơ và các anh em.” Sau đó, ông rời khỏi đó và đi đến một nơi khác.

¹⁸Khi trời sáng, có sự náo loạn không hề nhỏ trong đám binh lính, về chuyện gì đã xảy ra với Phi-e-rơ.¹⁹Sau khi Hê-rốt đã lục soát mà không thể tìm thấy Phi-e-rơ, vua tra hỏi các lính canh và truyền xử tử họ. Sau đó, từ Giu-đê, vua đi xuống Sê-sa-rê và ở tại đó.

²⁰Lúc này, vua Hê-rốt rất giận dân thành Ty-rơ và Si-đôn. Họ cùng nhau đến gặp vua. Họ thuyết phục được Ba-la-tút, quan hầu cận của vua, giúp họ. Rồi họ xin cầu hòa vì đất nước họ nhận lương thực từ nước của vua.²¹Vào ngày đã định, Hê-rốt khoác hoàng bào, ngồi trên ngai và nói chuyện với họ.

²²Dân chúng bèn la lên rằng: “Đây là tiếng của một vị thần, không phải tiếng của một con người!”²³Ngay lập tức, một thiên sứ của Chúa đánh vua bởi vì vua không nhường sự vinh hiển cho Đức Chúa Trời; vua bị bệnh giun sán và chết.

²⁴Nhưng lời của Đức Chúa Trời phát triển và gia tăng gấp bội.

²⁵Sau khi Ba-na-ba và Sau-lơ hoàn tất sứ mạng của mình, họ trở về Giê-ru-sa-lem; họ dẫn theo Giăng, có họ là Mác.

13 ¹Lúc đó, trong hội chúng An-ti-ốt, có một số tiên tri và giáo sư. Họ là Ba-na-ba, Si-mê-ôn (được gọi là Ni-giê), Lu-si-út người Sy-ren, Ma-na-hem (em nuôi của vua chư hầu Hê-rốt), và Sau-lơ.²Trong khi họ đang thờ phượng Chúa và kiêng ăn, thì Đức Thánh Linh phán rằng: “Hãy biệt riêng Ba-na-ba và Sau-lơ cho ta để làm công việc mà ta đã kêu gọi họ.”³Sau khi Hội Thánh kiêng ăn, cầu nguyện và đặt tay trên hai người đó, họ sai hai người đi.

⁴Vậy, Ba-na-ba và Sau-lơ vâng lời Đức Thánh Linh đi xuống Sê-lơ-xi; từ đó, họ xuống thuyền đến đảo Chip-rơ.⁵Khi ở thành Sa-la-min, họ công bố lời Đức Chúa Trời trong các nhà hội của người Do Thái. Cũng có Giăng làm phụ tá cho họ.

⁶Khi đã đi xuyên qua đảo đến Ba-phô, họ gặp một thuật sĩ nọ, là một tiên tri giả người Do Thái tên là Ba-Giê-su.⁷Thuật sĩ này kết giao với tỉnh trưởng Sê-giút Phau-lút, là một người khôn ngoan. Người này triệu tập Ba-na-ba và Sau-lơ đến bởi vì ông muốn nghe lời của Đức Chúa Trời.⁸Nhưng “thuật sĩ” Ê-ly-ma (đó là cách dịch tên của ông) đã chống đối họ; ông ra sức ngăn cản để ngài tỉnh trưởng đừng tin.

⁹Tuy nhiên, Sau-lơ, còn gọi là Phao-lô, được đầy dẫy Đức Thánh Linh; ông chăm chú nhìn hấn ta¹⁰ và nói rằng: “Hỡi đứa con của ma quỷ, ông có đủ những sự lừa dối và gian ác. Ông là kẻ thù của mọi sự công bình. Ông sẽ không bao giờ thôi bẻ cong đường lối ngay thẳng của Chúa, có đúng không?”

¹¹Bây giờ hãy xem, tay của Chúa ở trên ông và ông sẽ bị mù. Ông sẽ không nhìn thấy mặt trời trong một thời gian.” Lập tức, một màn sương mù và sự tối tăm giáng trên Ê-ly-ma; ông ta bắt đầu đi lòng vòng nài xin người ta nắm tay dắt mình đi.¹²Sau khi ngài tỉnh trưởng thấy việc đã xảy ra, thì tin vì ông kinh ngạc trước sự dạy dỗ về Chúa.

¹³Phao-lô và các bạn của ông xuống thuyền từ Ba-phô đi đến Bết-giê trong xứ Bam-phi-ly. Nhưng Giăng bỏ họ và quay trở về Giê-ru-sa-lem.¹⁴Phao-lô và các bạn ông đi từ Bết-giê đến An-ti-ốt xứ Bi-si-đi. Tại đó, vào ngày Sa-bát, họ vào nhà hội và

ngồi xuống.¹⁵ Sau khi tuyên đọc luật pháp và các tiên tri, những người lãnh đạo nhà hội gởi cho họ một lời nhắn, nói rằng: “Các anh em, nếu anh em có bất kỳ sứ điệp khích lệ nào cho dân chúng ở đây, thì xin mời nói.”

¹⁶Vậy, Phao-lô đứng dậy, lấy tay ra hiệu và nói rằng: “Thưa anh em người Y-sơ-ra-ên và những người kính sợ Đức Chúa Trời, xin hãy lắng nghe.¹⁷ Đức Chúa Trời của dân Y-sơ-ra-ên này đã chọn tổ phụ chúng tôi và khiến dân sự gia tăng dân số thêm nhiều khi họ sống tại xứ Ai-cập và với cánh tay đưa lên, Ngài đã dẫn họ ra khỏi đó.¹⁸ Ngài đã chịu đựng họ khoảng bốn mươi năm trong hoang mạc.

¹⁹Sau khi đã hủy diệt bảy dân tộc trong xứ Ca-na-an, Ngài ban xứ của họ cho dân tộc chúng ta làm sản nghiệp.²⁰ Tất cả những sự kiện này đã xảy ra cách đây hơn bốn trăm năm mươi năm. Sau tất cả những việc này, Đức Chúa Trời đã ban cho họ các thẩm phán cho đến thời của tiên tri Sa-mu-ên.

²¹Sau việc này, dân sự đã cầu xin một vua, vì thế, Đức Chúa Trời đã ban cho họ Sau-lơ, con trai của Kich, một người thuộc chi phái Bên-gia-min, làm vua trong bốn mươi năm.²² Rồi, sau khi Đức Chúa Trời cất vương quyền khỏi ông, Ngài đã lập Đa-vít lên làm vua của họ. Chính Đức Chúa Trời đã phán về Đa-vít rằng: ‘Ta đã tìm thấy Đa-vít, con trai Giê-sê, là người vừa lòng ta, người sẽ làm mọi điều ta mong muốn.’

²³Từ con cháu của người này, Đức Chúa Trời đã đem đến cho Y-sơ-ra-ên một Đấng Cứu Thế, là Chúa Giê-xu, như Ngài đã hứa.²⁴ Trước khi Chúa Giê-xu đến, trước tiên Giăng đã rao truyền phép báp-têm của sự ăn năn cho toàn dân Y-sơ-ra-ên.

²⁵Khi Giăng làm xong công việc của mình, ông nói rằng: ‘Anh em nghĩ tôi là ai? Tôi không phải là Đấng ấy đâu. Nhưng hãy nghe đây, Đấng sẽ đến sau tôi, là Đấng mà tôi không xứng đáng mở dây giày cho Ngài.’

²⁶Thưa anh em, là con cháu thuộc về dòng dõi Áp-ra-ham và những người thờ phượng Đức Chúa Trời ở giữa anh em, sứ điệp về sự cứu rỗi này đã được gởi cho chúng ta.²⁷ Vì những người ở Giê-ru-sa-lem và những người lãnh đạo của họ đã không thật sự biết Ngài, cũng không thật sự hiểu được lời phán của các tiên tri được tuyên đọc trong mỗi kỳ Sa-bát; vì vậy, họ đã làm ứng nghiệm sứ điệp của các tiên tri khi kết án tử hình Chúa Giê-xu.

²⁸Dẫu họ không tìm thấy nơi Ngài điều gì đáng chết, nhưng họ đã nài xin Phi-lát giết Ngài.²⁹ Khi đã làm trọn mọi điều được viết về Ngài, họ đã đưa Ngài xuống khỏi cây gỗ và đặt Ngài vào trong phần mộ.

³⁰Nhưng Đức Chúa Trời đã khiến Ngài sống lại từ kẻ chết.³¹ Trong nhiều ngày, những người đã đi với Ngài từ Ga-li-lê đến Giê-ru-sa-lem đã nhìn thấy Ngài. Những người này giờ là nhân chứng về Ngài cho dân chúng.

³²Vậy, chúng tôi đem đến cho anh em tin mừng về lời hứa đã ban cho tổ phụ chúng ta: ³³Đức Chúa Trời đã giữ lời Ngài hứa với chúng ta, là con cháu của các tổ phụ, khi khiến Chúa Giê-xu sống lại từ kẻ chết. Đây cũng là điều được viết trong Thi Thiên thứ hai: ‘Con là Con ta, ngày nay ta đã là Cha Con.’

³⁴Còn về việc Đức Chúa Trời đã khiến Ngài sống lại từ kẻ chết, để thân thể Ngài không bị mục rữa, Ngài đã phán như vầy: ‘Ta sẽ ban cho Con những ơn phước thánh và chắc chắn của Đa-vít.’

³⁵Đây là lý do trong một Thi Thiên khác Ngài cũng phán rằng: ‘Ngài sẽ không để cho Đấng Thánh Ngài thấy sự hư nát.’³⁶ Vì sau khi Đa-vít đã làm theo các ý muốn của Đức Chúa Trời trong thời của mình, thì ông ngủ, được đặt nằm chung với các tổ phụ mình và phải thấy sự hư nát,³⁷ nhưng Ngài, là Đấng mà Đức Chúa Trời đã khiến sống lại, không hề thấy sự hư nát.

³⁸Hỡi anh em, anh em hãy biết rằng nhờ Ngài, sự tha thứ tội lỗi được công bố cho anh em.³⁹ Bởi Ngài, tất cả những người tin đều được xưng công chính về mọi điều mà luật pháp Môi-se không thể xưng công chính cho anh em.

⁴⁰Vậy, hãy cẩn thận để điều các tiên tri đã phán sẽ không xảy ra cho anh em.⁴¹ Những kẻ khinh lờn các người hãy nhìn, thất kinh rồi chết đi; Vì trong thời các người, ta đang làm một công việc là công việc mà các người sẽ không bao giờ tin, dù là có ai đó công bố cho các người đi nữa.’

⁴²Khi Phao-lô và Ba-na-ba rời đi, những người đó van nài họ hãy nói lại những điều đó vào ngày Sa-bát kế tiếp.⁴³ Khi buổi nhóm họp tại nhà hội kết thúc, nhiều người Do Thái và những người mới quy đạo sốt sắng đã đi theo Phao-lô và Ba-na-ba, hai người nói chuyện với họ và nài khuyên họ tiếp tục trong ân điển của Đức Chúa Trời.

⁴⁴Vào ngày Sa-bát kế tiếp, gần như cả thành tập trung lại để nghe lời Chúa.⁴⁵ Khi người Do Thái nhìn thấy đám đông, họ đầy lòng đố kỵ, phản bác những điều mà Phao-lô đã nói và sỉ nhục ông.

⁴⁶Nhưng Phao-lô và Ba-na-ba dạn dĩ nói rằng: “Lời của Đức Chúa Trời trước hết phải được rao báo cho các ông. Nhưng vì thấy các ông không chịu chấp nhận lời ấy và tự coi mình là không xứng đáng với sự sống đời đời, nên hãy xem, chúng tôi sẽ đến với dân ngoại.⁴⁷ Vì Chúa đã truyền lệnh cho chúng tôi như vậy khi Ngài phán rằng: ‘Ta đã đặt các con làm sự sáng cho dân ngoại, để các con đem sự cứu rỗi đến những vùng xa xôi nhất trên trái đất.’”

⁴⁸Khi dân ngoại nghe thấy điều này, họ vui mừng và ngợi khen lời của Chúa. Tất cả những người đã được định cho sự sống đời đời đều tin.⁴⁹ Lời của Chúa được truyền ra khắp vùng.

⁵⁰Nhưng người Do Thái đã kích động những người phụ nữ sốt sắng và có vai trò quan trọng cùng với những người lãnh đạo trong thành. Những người này khuấy động một sự bách hại chống lại Phao-lô và Ba-na-ba rồi đuổi hai người ra khỏi

thành của mình.⁵¹Tuy nhiên, Phao-lô và Ba-na-ba phủ bụi khỏi chân mình để chống lại họ. Rồi, hai người đi đến thành Y-cô-ni.⁵²Các môn đồ đầy đầy Đức Thánh Linh và sự vui mừng.

14 ¹Tại Y-cô-ni, Phao-lô và Ba-na-ba cùng nhau vào nhà hội của người Do Thái và nói chuyện, khiến cho cả một đám đông những người Do Thái và Hy-lạp đều tin.²Nhưng những người Do Thái bất tuân đã làm rối trí những người thuộc dân ngoại và khiến họ cay đắng với các anh em.

³Vậy, họ ở đó một thời gian dài, dạn dĩ nói về quyền năng của Chúa, trong khi Chúa ban chứng cứ về sự diệu ân điển của Ngài bằng những dấu lạ và việc diệu kỳ được thực hiện bởi tay Phao-lô và Ba-na-ba.

⁴Tuy nhiên có sự chia rẽ trong phần đông dân thành: một số người đứng về phe người Do Thái, còn một số đứng về phe các sứ đồ.

⁵Khi cả dân ngoại và người Do Thái cố gắng thuyết phục những người lãnh đạo của họ ngược đãi và ném đá Phao-lô với Ba-na-ba,⁶hai người biết được âm mưu đó nên chạy trốn đến các thành thuộc xứ Ly-caô-ni, Lít-tơ, Đệc-bơ và vùng phụ cận,⁷rồi họ rao giảng Phúc Âm tại đó.

⁸Tại Lít-tơ, có một người nọ không đi được vì bị liệt chân bẩm sinh.⁹Người này nghe Phao-lô nói. Phao-lô chăm chú nhìn ông và thấy ông có đức tin để được chữa lành.¹⁰Phao-lô bèn lớn tiếng nói với người: “Hãy đứng dậy trên chân mình.” Người đó nhảy lên và bước đi.

¹¹Khi đám đông nhìn thấy điều Phao-lô đã làm, họ cất tiếng nói bằng thổ âm Ly-caô-ni rằng: “Các vị thần đã xuống với chúng ta trong hình hài con người.”¹²Họ gọi Ba-na-ba là thần “Dớt” còn Phao-lô là thần “Héc-mê,” bởi vì Phao-lô là người nói chính.¹³Thầy tư tế của thần Dớt, có đền thờ nằm ngay phía ngoài thành, đã đem bò và vòng hoa đến trước cổng; ông ta và đám đông muốn dâng tế lễ.

¹⁴Nhưng khi các sứ đồ, là Ba-na-ba và Phao-lô, hay được, họ xé áo mình và nhanh chóng xông vào đám đông, rồi la lớn¹⁵mà nói rằng: “Hỡi anh em, sao anh em lại làm như vậy? Chúng tôi cũng chỉ là con người có cảm xúc như anh em mà thôi. Chúng tôi đem đến cho anh em tin mừng, rằng anh em nên từ bỏ các thần vô dụng này mà quay về với Đức Chúa Trời hằng sống, là Đấng đã tạo dựng trời, đất và biển, cùng mọi vật ở trong đó.”¹⁶Trong các thời đại trước, Ngài đã cho phép tất cả các dân tộc sống theo cách riêng của mình.

¹⁷Nhưng dầu vậy, Ngài luôn để lại những bằng chứng về mình, trong đó, Ngài đã làm những việc tốt lành, ban mưa từ trời và mùa màng bội thu cho anh em, cho lòng anh em được no nê và vui vẻ.”¹⁸Dầu đã nói như vậy, nhưng Phao-lô và Ba-na-ba cũng không thể ngăn đám đông dâng tế lễ cho họ.

¹⁹Tuy nhiên, một số người Do Thái từ An-ti-ốt và Y-cô-ni đã đến thuyết phục đám đông. Họ ném đá Phao-lô rồi kéo ông ra khỏi thành vì tưởng ông đã chết.²⁰Thế nhưng, khi các môn đồ đang đứng xung quanh ông, thì ông đứng dậy và đi vào thành. Ngày hôm sau, ông cùng Ba-na-ba đến Đệc-bơ.

²¹Sau khi đã giảng Phúc Âm tại thành Đệc-bơ và khiến nhiều người trở thành môn đồ, họ quay trở lại Lít-tơ, Y-cô-ni, rồi đến An-ti-ốt.²²Họ tiếp tục làm vững lòng các môn đồ và khích lệ họ tiếp tục trong đức tin. Họ nói với các môn đồ rằng chúng ta phải trải qua nhiều sự khốn khổ để được vào vương quốc của Đức Chúa Trời.

²³Sau khi bổ nhiệm các trưởng lão cho các tín hữu tại mỗi hội chúng, họ kiêng ăn cầu nguyện và giao phó những người này cho Chúa, là Đấng mà họ tin.

²⁴Sau đó, họ đi qua Bi-si-đi đến Bam-phi-ly.²⁵Sau khi đã giảng Tin Lành tại Bết-giê, họ đi xuống Át-ta-li.²⁶Từ đó, họ xuống thuyền đến An-ti-ốt, là nơi họ đã cam kết với ân điển Đức Chúa Trời để làm công việc mà giờ họ đã hoàn thành.

²⁷Khi đến An-ti-ốt và tập trung hội chúng lại, họ báo cáo mọi việc Đức Chúa Trời đã đồng công với họ và Ngài đã mở cửa đức tin cho dân ngoại như thế nào.²⁸Họ ở với các môn đồ một thời gian dài.

15 ¹Một số người từ Giu-đê xuống và dạy anh em: “Nếu anh em không chịu phép cắt bì theo luật Môi-se, anh em không thể được cứu.”²Khi Phao-lô và Ba-na-ba đã có một cuộc đối chất và tranh luận với họ, thì các anh em quyết định rằng Phao-lô, Ba-na-ba và những người đó nên lên Giê-ru-sa-lem gặp các sứ đồ và trưởng lão để hỏi về vấn đề này.

³Vậy, được Hội Thánh sai đi, họ băng qua Phê-ni-xi và Sa-ma-ri, báo cho mọi người biết về sự quy đạo của dân ngoại. Họ đã đem đến sự vui mừng lớn cho hết thầy anh em.⁴Khi đến Giê-ru-sa-lem, họ được Hội Thánh, các sứ đồ và các trưởng lão chào đón, rồi họ báo cáo mọi việc Đức Chúa Trời đã cùng làm với họ.

⁵Nhưng những tín hữu đó, là những người thuộc nhóm Pha-ri-si, đã đứng dậy nói rằng: “Cần phải làm phép cắt bì cho họ và bảo họ vâng giữ luật pháp Môi-se.”

⁶Vậy, các sứ đồ và các trưởng lão họp lại để xem xét vấn đề này.

⁷Sau khi bàn bạc rất lâu, Phi-e-rơ đứng dậy nói với họ rằng: “Thưa anh em, anh em biết rằng cách đây một thời gian, từ giữa vòng anh em, Đức Chúa Trời đã chọn bởi môi miệng của tôi mà dân ngoại được nghe đạo của Phúc Âm và tin.⁸Đức Chúa Trời, Đấng biết tấm lòng, làm chứng cho họ, ban Đức Thánh Linh cho họ, như Ngài đã làm cho chúng ta;⁹và Ngài không phân biệt giữa chúng ta với họ chút nào, nhưng khiến tấm lòng của họ được tinh sạch bởi đức tin.

¹⁰Vậy thì tại sao bây giờ anh em lại thử Đức Chúa Trời, muốn trông vào cổ của các môn đồ cái ách mà tổ phụ chúng ta lẫn chúng ta đều không thể mang nổi?¹¹Nhưng chúng ta tin rằng chúng ta sẽ được cứu bởi ân điển của Chúa Giê-xu, cũng giống như họ vậy.”

¹²Tất cả mọi người đều im lặng lắng nghe Ba-na-ba và Phao-lô thuật lại những dấu lạ và việc diệu kỳ mà Đức Chúa Trời đã thực hiện qua họ trong vòng dân ngoại.

¹³Khi họ nói xong, Gia-cơ đáp lời rằng: “Thưa anh em, xin hãy nghe tôi. ¹⁴Si-môn đã nói Đức Chúa Trời trước hết đã thương xót giúp đỡ dân ngoại để từ họ, Ngài chọn ra một dân cho danh Ngài ra sao.

¹⁵Lời của các tiên tri cũng cho thấy điều này, như có chép: ¹⁶“Sau những việc này, ta sẽ trở lại, rồi ta sẽ xây dựng lại trại của Đa-vít, là trại đã bị đổ xuống; Ta sẽ lại dựng lên và phục hồi những chỗ hư hại của nó, ¹⁷để dân còn sót lại có thể tìm kiếm Chúa, bao gồm tất cả các dân ngoại được gọi bằng Danh ta. ¹⁸Đây là điều Chúa phán, là Đấng đã khiến người ta biết đến những điều này từ thời xa xưa.

¹⁹Vì vậy, theo ý tôi, chúng ta không nên gây khó dễ cho những người thuộc dân ngoại đã trở lại với Đức Chúa Trời; ²⁰nhưng, chúng ta hãy viết cho họ, dạy họ phải tránh xa sự ô uế của hình tượng, gian dâm, vật chết ngộp và huyết. ²¹Vì từ các thế hệ xa xưa, có những người trong mỗi thành giảng và đọc luật pháp Môi-se vào mỗi ngày Sa-bát.”

²²Khi đó, các sứ đồ và các trưởng lão, cùng với cả Hội Thánh thấy rằng nên chọn Giu-đe gọi là Ba-sa-ba và Si-la, là những người lãnh đạo của Hội Thánh, và sai họ đến An-ti-ốt cùng với Phao-lô và Ba-na-ba. ²³Họ đã viết như sau: “Các sứ đồ, trưởng lão và các anh em gửi lời chào thăm đến các anh em dân ngoại tại An-ti-ốt, Sy-ri và Si-li-si.

²⁴Chúng tôi nghe nói có một số người mà chúng tôi không hề giao cho một sự dạy dỗ nào như thế, đã từ chúng tôi đi ra cùng với những sự dạy dỗ khiến linh hồn anh em bối rối. ²⁵Vì vậy, tất cả chúng tôi thấy rằng nên thuận tình chọn ra một vài người và sai họ đến với anh em cùng với Ba-na-ba và Phao-lô, những anh em yêu dấu của chúng tôi, ²⁶những người đã liều mạng sống mình vì Danh Chúa Cứu Thế Giê-xu chúng ta.

²⁷Vì vậy, chúng tôi đã sai Giu-đe và Si-la, họ cũng sẽ nói với anh em những điều này. ²⁸Vì chúng tôi và Đức Thánh Linh thấy rằng không nên bắt anh em mang những gánh nặng nào khác ngoài những điều cần thiết này: ²⁹anh em phải tránh xa những vật dâng cúng cho hình tượng, huyết, vật chết ngộp và sự gian dâm. Nếu anh em giữ mình khỏi những điều này là tốt cho anh em rồi. Kính chào tạm biệt.”

³⁰Vậy, sau khi giải tán, họ xuống An-ti-ốt; khi đã tập hợp đông đảo các tín hữu lại, họ trao thư đó. ³¹Đọc thư xong, các tín hữu vui mừng vì được khích lệ. ³²Giu-đa và Si-la, cũng là những tiên tri, đã dùng nhiều lời khích lệ anh em và giúp họ được mạnh mẽ.

³³Sau khi dành ít thời gian ở đó, họ được các anh em tiễn về với những người đã sai mình trong sự bình an. ³⁴ ³⁵Nhưng Phao-lô và Ba-na-ba ở lại An-ti-ốt cùng với nhiều người khác, tại đó, họ đã giảng dạy lời của Chúa.

³⁶Vài ngày sau, Phao-lô nói với Ba-na-ba: “Bây giờ, chúng ta hãy quay trở lại thăm các anh em tại các thành mà chúng ta đã rao truyền lời của Chúa, để biết tình hình của họ. ³⁷Ba-na-ba cũng muốn đem Giăng, được gọi là Mác, theo mình. ³⁸Nhưng Phao-lô thấy không nên dẫn theo Mác, là người đã rời bỏ họ ở Bam-phi-ly, không tiếp tục cùng làm việc với họ.

³⁹Vậy, có một sự bất đồng sâu sắc, đến nỗi họ chia rẽ nhau. Ba-na-ba dẫn Mác theo mình và xuống thuyền đi đến Chíp-rơ.

⁴⁰Còn Phao-lô thì chọn Si-la và rời đi sau khi được các anh em phó thác cho ân điển Chúa. ⁴¹Ông đi khắp xứ Sy-ri và Si-li-si, củng cố các Hội Thánh.

¹Trong các bản sao cổ chuẩn nhất không có câu 34 (tham khảo Công Vụ Các Sứ Đồ 15: 40). Câu 34, dường như Si-la nên ở lại đó.

16 ¹Phao-lô cũng đến Đet-bơ và Lít-trơ; tại đó có một môn đồ tên là Ti-mô-thê, là con trai của một nữ tín hữu Do Thái, cha là người Hy-lạp. ²Ông được các anh em ở tại Lít-trơ và Y-cô-ni khen ngợi rất nhiều. ³Phao-lô muốn Ti-mô-thê đi với mình; vì thế, ông làm phép cắt bì cho Ti-mô-thê bởi vì người Do Thái ở trong các vùng đó đều biết rằng cha của Ti-mô-thê là người Hy-lạp.

⁴Trên đường đi qua các thành, họ chuyển cho các Hội Thánh những huấn thị họ cần vâng giữ, là những huấn thị đã được các sứ đồ và các trưởng lão tại Giê-ru-sa-lem viết trong thư.

⁵Vậy, các Hội Thánh được mạnh mẽ trong đức tin và mỗi ngày một thêm lên về số lượng.

⁶Phao-lô và những cộng sự của ông đi khắp các vùng thuộc xứ Phi-ri-gi và Ga-la-ti, bởi vì Đức Thánh Linh đã cấm họ rao giảng Tin Lành ở tỉnh Á Châu. ⁷Khi đến gần My-si-a, họ tìm cách vào Bi-thi-ni, nhưng Thánh Linh của Chúa Giê-xu ngăn cản họ. ⁸Vì vậy, bỏ qua My-si-a, họ xuống thành Trô-ách.

⁹Trong đêm, một khải tượng đến với Phao-lô: một người Ma-xê-đoan đang đứng gọi ông và nói rằng: “Xin hãy đến Ma-xê-đoan giúp chúng tôi.”¹⁰Sau khi nhìn thấy khải tượng đó, Phao-lô lập tức khởi hành đến Ma-xê-đoan, vì cho rằng Đức Chúa Trời đã kêu gọi chúng tôi giảng Phúc Âm cho họ.

¹¹Vì vậy, từ Trô-ách, chúng tôi xuống thuyền đi thẳng đến Sa-mô-tra-xơ. Ngày hôm sau, chúng tôi đến Nê-a-bô-li.¹²Từ đó, chúng tôi đến Phi-líp, là một thành thuộc xứ Ma-xê-đoan, thành quan trọng nhất của vùng đó và là một thuộc địa của La-mã, rồi chúng tôi ở trong thành vài ngày.

¹³Vào ngày Sa-bát, chúng tôi ra ngoài cổng thành, bên bờ sông, vì nghĩ sẽ có chỗ để cầu nguyện. Chúng tôi ngồi xuống và trò chuyện với những người phụ nữ đang tụ tập ở đó.

¹⁴Có một phụ nữ nọ tên là Ly-đi làm nghề buôn bán vải nhuộm đến từ thành Thi-a-ti-rơ, là người kính sợ Đức Chúa Trời, đã lắng nghe chúng tôi. Chúa đã mở lòng bà chú ý đến những điều Phao-lô nói.¹⁵Khi bà và cả nhà chịu báp-têm, bà nài nỉ chúng tôi: “Nếu các ông cho tôi là trung thành với Chúa, thì xin hãy vào nhà tôi mà trọ.” Bà đã thuyết phục được chúng tôi.

¹⁶Đang trên đường đến chỗ cầu nguyện, chúng tôi gặp một thiếu nữ bị linh bói toán ám. Cô gái đã đem về cho những người chủ của mình rất nhiều tiền bằng cách xem bói.¹⁷Cô ta đi theo sau Phao-lô và chúng tôi mà la lên rằng: “Những người này là tôi tớ của Đức Chúa Trời Chí Cao. Họ sẽ công bố cho các ngươi đường lối cứu rỗi.”

¹⁸Cô ta làm như vậy trong nhiều ngày. Nhưng vì bị cô ta làm cho quá sức bức mình, Phao-lô quay lại nói với linh đó rằng: “Nhân Danh Chúa Cứu Thế Giê-xu, ta truyền cho ngươi hãy ra khỏi cô ta.” Nó lập tức xuất ra.

¹⁹Khi những người chủ của cô ta thấy rằng hy vọng kiếm tiền của mình đã không còn, thì bắt Phao-lô và Si-la, rồi kéo họ ra chợ trước mặt các nhà chức trách.²⁰Khi đem họ đến các quan chức, những người đó nói rằng: “Mấy người này là người Do Thái và đang làm loạn trong thành của chúng ta.”²¹Họ đang dạy những điều mà chúng ta, là người La-mã, không được phép nhận lãnh hay là nghe theo.”

²²Sau đó, đám đông nổi dậy chống lại Phao-lô và Si-la; những quan chức xé áo của họ và truyền đánh họ bằng roi.²³Khi đã đánh đập hai người dã man, người ta đem giam họ vào ngục và truyền cho cai ngục phải canh giữ họ cẩn thận.²⁴Sau khi nhận lệnh, người cai ngục dẫn họ vào phòng giam phía trong và cùm chân họ lại.

²⁵Chừng giữa đêm, Phao-lô và Si-la cầu nguyện, hát thánh ca ngợi khen Đức Chúa Trời, còn những tù nhân khác thì đang lắng nghe họ.²⁶Bất ngờ, có một cơn động đất lớn, đến nỗi nền nhà tù rung chuyển; lập tức, tất cả cửa đều mở toang và dây xích của mọi người đều được tháo ra.

²⁷Người cai ngục giật mình tỉnh giấc thấy các cửa tù mở toang; ông ta rút gươm, toan tự tử vì cho rằng các tù nhân đã trốn hết rồi.²⁸Nhưng Phao-lô la lớn tiếng rằng: “Đừng làm hại mình, bởi vì tất cả chúng tôi đều ở đây.”

²⁹Người cai ngục sai thấp đèn, lao vội vào trong, run bần bật vì sợ hãi, sắp mình xuống trước mặt Phao-lô và Si-la,³⁰rồi đem họ ra khỏi ngục mà nói rằng: “Thưa các ngài, tôi phải làm gì để được cứu?”³¹Họ đáp lời: “Hãy tin Chúa Giê-xu, thì ông và nhà ông sẽ được cứu.”

³²Hai người nói lời Chúa cho ông, cùng với tất cả những người ở trong nhà ông.³³Chính giờ đó trong đêm, người cai ngục đưa họ ra ngoài, rửa vết thương cho họ, rồi ông và cả nhà ông lập tức chịu phép báp-têm.³⁴Ông đem Phao-lô và Si-la vào nhà mình, dọn thức ăn cho họ. Ông cùng cả nhà hết sức vui mừng bởi vì tất cả họ đều đã tin nơi Đức Chúa Trời.

³⁵Sáng ra, các quan chức truyền cho lính canh rằng: “Hãy để những người đó đi.”

³⁶Người cai ngục thuật lại những lời đó cho Phao-lô: “Các quan sai tôi thả các ông đi: vậy, bây giờ các ông hãy ra khỏi ngục và đi trong bình an.”

³⁷Nhưng Phao-lô nói với họ rằng: “Họ đã công khai đánh đập chúng tôi, là những người La-mã chưa bị kết án, tống chúng tôi vào ngục; để rồi bây giờ bí mật đuổi chúng tôi đi sao? Không đâu, chính họ phải đến đưa chúng tôi ra khỏi ngục.”³⁸Các lính canh thuật lại những lời đó cho các quan; các quan sợ hãi khi nghe Phao-lô và Si-la là người La-mã.³⁹Các quan bèn đến và nài nỉ họ; khi đã đem họ ra khỏi ngục, những người đó nài xin Phao-lô và Si-la rời khỏi thành của mình.

⁴⁰Vậy, Phao-lô và Si-la ra khỏi ngục và đi đến nhà của Ly-đi. Khi nhìn thấy các anh em, Phao-lô và Si-la đã khích lệ họ, rồi sau đó rời khỏi thành.

17 ¹Sau khi băng qua thành Am-phi-bô-lít và A-bô-lô-ni, họ đến thành Tê-sa-lô-ni-ca, là nơi có một nhà hội của người Do Thái.²Theo thói quen của mình, Phao-lô đến với họ và ông đã dùng Kinh Thánh tranh luận với họ trong ba ngày Sa-bát.

³Ông mở Kinh Thánh ra và giải thích rằng Chúa Cứu Thế cần phải chịu khổ và sống lại từ kẻ chết. Ông nói rằng: “Giê-xu mà tôi công bố cho anh em chính là Chúa Cứu Thế.”⁴Một số người Do Thái được thuyết phục, gia nhập với Phao-lô và Si-la, bao gồm những người Hy-lạp sốt sắng, nhiều người nằm trong số những phụ nữ có ảnh hưởng và một đám người rất đông.

⁵Nhưng bởi lòng đố kỵ xui khiến, những người Do Thái không tin đã đem mấy kẻ gian ác ở đầu đường xó chợ, tập hợp thành một đám đông rồi làm náo động cả thành. Họ xông vào nhà Gia-sôn, muốn đưa Phao-lô và Si-la ra cho dân chúng. ⁶Nhưng khi không tìm thấy họ, những người này lôi Gia-sôn và những anh em khác ra trước các quan chức, rồi la lối rằng: “Mấy người gây rối cả thiên hạ hiện cũng đã đến đây.” Mấy người mà Gia-sôn đón tiếp đã hành động chống lại các sắc lệnh của Sê-sa; họ nói rằng có một vua khác – là Giê-xu.”

⁸Khi nghe thấy những điều này, đám đông và các quan chức trong thành lo lắng lắm. ⁹Sau khi nhận tiền bảo lãnh từ Gia-sôn và những người còn lại, thì họ để cho họ đi.

¹⁰Tối đó, các anh em đưa Phao-lô và Si-la đến Bê-rê. Khi đến đó, họ vào nhà hội của người Do Thái. ¹¹Người ở đây có lòng hơn người ở Tê-sa-lô-ni-ca, vì họ chú tâm tiếp nhận lời Chúa, hàng ngày tra xem Kinh Thánh để biết những điều này có thật như vậy hay không. ¹²Vì vậy, nhiều người họ đã tin, bao gồm một số phụ nữ người Hy-lạp có ảnh hưởng cũng như nhiều nam giới.

¹³Nhưng khi người Do Thái ở Tê-sa-lô-ni-ca biết Phao-lô cũng đang rao truyền lời Đức Chúa Trời tại Bê-rê, thì họ đến đó, quấy rối và làm dân chúng náo loạn. ¹⁴Ngay lập tức, các anh em đưa Phao-lô ra biển, nhưng Si-la và Ti-mô-thê thì ở lại đó.

¹⁵Những người ấy dẫn Phao-lô đến tận thành A-thên. Khi để Phao-lô ở lại đó, họ được Phao-lô căn dặn hãy nhắn Si-la và Ti-mô-thê đến với ông càng sớm càng tốt.

¹⁶Trong khi đang chờ họ tại A-thên, Phao-lô xúc động trong tâm linh khi nhìn thấy trong thành đầy dẫy hình tượng. ¹⁷Vậy, ông tranh luận với những người Do Thái và những người thờ phượng Đức Chúa Trời trong nhà hội, ông cũng tranh luận với những người ông gặp mỗi ngày ngoài chợ.

¹⁸Nhưng cũng có một số triết gia theo chủ nghĩa Khoái Lạc và Khắc Kỷ đã gặp ông. Một số người nói rằng: “Gã nhiều lời này đang cố nói cái gì vậy?” Những người khác thì nói: “Hình như ông ta là người rao giảng của các thần lạ,” bởi vì Phao-lô đang giảng về Chúa Giê-xu và sự sống lại.

¹⁹Họ dẫn Phao-lô đến Hội đồng lập pháp và tư pháp tối cao rồi nói rằng: “Xin cho chúng tôi biết sự dạy dỗ mới mà ông đang dạy là gì?” ²⁰Vì ông nói một số điều chúng tôi nghe thấy lạ tai. Vì vậy, chúng tôi muốn biết những điều này có nghĩa là gì.” ²¹(Lúc bấy giờ, toàn dân A-thên và những khách lạ sống tại đó dành hết thời gian chỉ để kể hoặc nghe chuyện lạ.)

²²Phao-lô đứng giữa Hội đồng lập pháp và tư pháp tối cao mà nói rằng: “Thưa anh em người A-thên, tôi thấy về mọi mặt, anh em rất sùng đạo. ²³Vì khi tôi đi xem những đối tượng thờ phượng của anh em, tôi đã nhìn thấy một bàn thờ có đề chữ: THỜ THẦN KHÔNG BIẾT. Vì vậy, thần anh em thờ phượng nhưng không biết ấy là vị thần mà tôi đang rao báo cho anh em.

²⁴Vì Đức Chúa Trời là Chúa của trời và đất, là Đấng sáng tạo thế gian, nên Ngài không sống trong các đền đài do tay con người xây nên. ²⁵Ngài cũng không cần bàn tay con người phục vụ vì chính Ngài ban sự sống, hơi thở cùng mọi thứ khác cho con người.

²⁶Từ một người, Ngài đã tạo ra từng tộc người sống trên mặt đất, ấn định các mùa và ranh giới khu vực sống riêng của họ.

²⁷Bởi vậy, họ nên tìm kiếm Đức Chúa Trời và có lẽ họ có thể chạm đến Ngài và tìm thấy Ngài, thật ra, Ngài chẳng ở cách xa một người nào trong chúng ta.

²⁸Vì trong Ngài, chúng ta sống, động và tồn tại, như lời của một trong các thi sĩ của anh em có nói rằng: ‘Chúng ta cũng là con cháu của Ngài.’

²⁹Vậy, vì chúng ta là con cái của Đức Chúa Trời nên chúng ta đừng nghĩ rằng Đức Chúa Trời giống như vàng, bạc, hay đá được tạc ra bởi nghệ thuật và tư tưởng của con người.

³⁰Vì vậy, Đức Chúa Trời đã bỏ qua thời kỳ không biết, nhưng giờ Ngài truyền dạy tất cả mọi người ở khắp mọi nơi hãy ăn năn. ³¹Ấy là vì Ngài đã ấn định một ngày Ngài sẽ đoán xét thế gian trong sự công bình bởi Đấng mà Ngài đã chọn lựa. Đức Chúa Trời đã ban chứng cứ về Đấng ấy cho mọi người khi khiến Ngài từ kẻ chết sống lại.”

³²Khi nghe về sự sống lại của người chết, thì người A-thên chế giễu Phao-lô; nhưng những người khác thì nói rằng: “Chúng tôi sẽ lại nghe ông nói về vấn đề này nữa.” ³³Sau đó, Phao-lô rời khỏi họ, ³⁴Nhưng, có những người gia nhập với ông và tin, trong số đó có Ê-đê-ni, một thành viên của Hội đồng lập pháp và tư pháp tối cao, một phụ nữ tên là Đa-ma-ri và những người khác cùng với họ.

18 ¹Sau những việc này, Phao-lô rời A-thên và đi đến Cô-rinh-tô. ²Tại đó, ông gặp một người tên là A-qui-la, là người xứ Bông; ông mới cùng vợ là Bê-rít-sin từ Y-ta-li đến, bởi vì vua Cơ-lốt đã ra lệnh cho tất cả những người Do Thái phải rời

khỏi La-mã; Phao-lô đến với họ;³Phao-lô sống và làm việc với họ bởi vì ông làm cùng nghề với họ. Họ là những người làm nghề may trại.

⁴Vậy, mỗi ngày Sa-bát, Phao-lô đều tranh luận trong nhà hội. Ông thuyết phục cả người Do Thái lẫn người Hy-lạp.

⁵Nhưng khi Si-la và Ti-mô-thê từ Ma-xê-doan xuống, được Thánh Linh thôi thúc, Phao-lô đã làm chứng cho người Do Thái rằng Chúa Giê-xu là Chúa Cứu Thế.⁶Khi người Do Thái phản đối và sỉ nhục ông, Phao-lô đã giũ áo mình trước mặt họ và nói rằng: “Nguyên máu các ông đổ lại trên đầu các ông; còn tôi vô tội. Từ giờ trở đi, tôi sẽ đến với dân ngoại.”

⁷Rồi ông rời khỏi đó và đến nhà Ti-ti-u Giút-tu, một người thờ phượng Đức Chúa Trời. Nhà của ông nằm bên cạnh nhà hội.

⁸Cơ-rít-bu, là người đứng đầu nhà hội cùng cả nhà mình tin nơi Chúa. Nhiều người Cô-rinh-tô đã nghe Phao-lô cũng tin và chịu báp-têm.

⁹Ban đêm, Chúa phán với Phao-lô trong một khải tượng rằng: “Đừng e ngại, mà hãy nói. Đừng yên lặng.¹⁰Vì ta ở cùng con và sẽ không có ai tìm cách hãm hại con bởi vì ta có nhiều người trong thành này.”¹¹Phao-lô ở đó một năm sáu tháng, truyền dạy lời của Đức Chúa Trời ở giữa họ.

¹²Nhưng khi Ga-li-ôn lên làm tổng đốc xứ A-chai, thì người Do Thái cùng nhau nổi dậy chống lại Phao-lô và đưa ông ra trước tòa;¹³họ nói rằng: “Người này thuyết phục người ta thờ phượng Đức Chúa Trời trái với luật pháp.”

¹⁴Thế nhưng, khi Phao-lô sắp sửa nói, thì Ga-li-ôn nói với người Do Thái rằng: “Hỡi những người Do Thái, nếu đây thật là vấn đề sai trái hoặc tội ác, thì ta sẽ phân xử.¹⁵Nhưng vì đây là những vấn đề về lời nói, danh hiệu và luật lệ riêng của các người, nên các người hãy tự xử lý. Ta không muốn phân xử những vấn đề này.”

¹⁶Ga-li-ôn buộc họ rời khỏi tòa án.¹⁷Thế là tất cả bọn họ bắt lấy Sốt-then, là người cai quản nhà hội, rồi đánh đập ông trước tòa án. Nhưng Ga-li-ôn không quan tâm đến việc họ làm

¹⁸Sau khi ở đó thêm nhiều ngày nữa, Phao-lô rời các anh em và xuống thuyền đi đến Sy-ri với Bê-rít-sin và A-qui-la. Trước khi rời cảng biển Sen-cơ-rê, vì có lời thề Na-xi-rê, nên Phao-lô đã cạo đầu.¹⁹Khi đến Ê-phê-sô, Phao-lô để Bê-rít-sin và A-qui-la ở đó, còn ông thì đi vào nhà hội và tranh luận với người Do Thái.

²⁰Khi họ đề nghị Phao-lô ở lại thêm, Phao-lô đã từ chối.²¹Nhưng trước khi rời khỏi họ, ông có nói: “Tôi sẽ trở lại với các ông nữa nếu đó là ý muốn của Đức Chúa Trời.” Rồi ông xuống thuyền mà đi.

²²Khi Phao-lô cập bến Sê-sa-rê, ông đi lên và chào thăm Hội Thánh Giê-ru-sa-lem, rồi đi xuống An-ti-ốt.

²³Sau khi ở đó ít lâu, Phao-lô khởi hành đi qua các vùng Ga-la-ti và Phi-ri-gi và khích lệ toàn thể các môn đồ.

²⁴Lúc đó, có một người Do Thái tên là A-bô-lô, sinh tại A-léc-xan-đơ-ri-a, đến Ê-phê-sô. Ông nói năng lưu loát và giỏi Kinh Thánh.²⁵A-bô-lô đã được học về những lời dạy dỗ của Chúa. Với tinh thần sốt sắng, ông nói và dạy những điều liên quan đến Chúa Giê-xu một cách chính xác, nhưng ông chỉ biết về phép báp-têm của Giăng mà thôi.²⁶A-bô-lô bắt đầu dạn dĩ nói trong nhà hội. Tuy nhiên, khi Bê-rít-sin và A-qui-la nghe ông nói, họ kết thân với ông rồi giải thích cho ông hiểu kỹ càng hơn về đường lối của Đức Chúa Trời.

²⁷Khi ông muốn vào xứ A-chai, thì các anh em khích lệ ông, rồi viết thư cho các môn đồ tại A-chai để chào đón ông. Lúc ông đến, ông đã giúp ích rất nhiều cho những người nhờ ân điển đã tin Chúa.²⁸A-bô-lô công khai áp đảo người Do Thái bằng uy quyền và tài năng của mình, dùng Kinh Thánh chứng minh rằng Chúa Giê-xu là Chúa Cứu Thế.

19 ¹Trong khi A-bô-lô ở tại Cô-rinh-tô, thì Phao-lô đi khắp vùng cao hơn, rồi đến thành Ê-phê-sô và gặp một số môn đồ ở đó.²Phao-lô nói với họ: “Khi tin, anh em đã nhận lãnh Thánh Linh chưa?” Họ đáp rằng: “Không, chúng tôi thậm chí chưa từng nghe nói về Đức Thánh Linh.”

³Phao-lô nói rằng: “Vậy anh em nhận báp-têm từ ai?” Họ thưa rằng: “Là phép báp-têm của Giăng.”

⁴Vì vậy, Phao-lô đáp lời họ: “Giăng làm báp-têm bằng phép báp-têm của sự ăn năn. Ông dạy dân chúng rằng họ nên tin nơi Đấng sẽ đến sau ông, tức là Chúa Giê-xu.”

⁵Khi nghe như vậy, họ bèn chịu phép báp-têm trong danh Chúa Giê-xu.⁶Rồi khi Phao-lô đặt tay trên họ, Đức Thánh Linh giáng trên họ, họ nói các thứ tiếng khác và nói tiên tri.⁷Tất cả họ gồm khoảng mười hai người.

⁸Phao-lô vào nhà hội và dạn dĩ nói tại đó trong ba tháng. Ông chủ tọa những buổi thảo luận và thuyết phục người ta về những điều liên quan đến vương quốc của Đức Chúa Trời.⁹Nhưng khi một số người Do Thái trở nên cứng lòng và bất tuân, họ bắt đầu nói xấu đạo của Chúa Cứu Thế trước đám đông. Vì vậy Phao-lô rời khỏi đó và đưa các tín hữu tránh xa họ. Ông bắt đầu giảng dạy tại giảng đường Ti-ra-nu mỗi ngày.¹⁰Việc này tiếp diễn trong hai năm cho đến khi tất cả những người sống tại Á Châu đều nghe lời của Chúa, cả người Do Thái lẫn người Hy-lạp.

¹¹Đức Chúa Trời đang làm những công việc vĩ đại bởi tay của Phao-lô,¹²đến nỗi thậm chí người bệnh được chữa lành, uế linh ra khỏi người ta khi họ nắm lấy khăn và áo mà Phao-lô đã mặc lên người.

¹³Tuy nhiên, có những thầy trừ tà người Do Thái đi khắp vùng đó lấy Danh Giê-xu để dùng theo ý riêng mình. Họ xưng Danh đó cho những ai bị tà linh ám; họ nói rằng: “Bởi danh Giê-xu mà Phao-lô giảng, ta truyền cho ngươi hãy ra khỏi.”¹⁴Những kẻ làm việc đó là bảy con trai của Sê-va, một thầy tế lễ cả người Do Thái.

¹⁵Một tà linh đã trả lời họ rằng: “Giê-xu thì ta biết, Phao-lô ta cũng biết; nhưng ngươi là ai?”¹⁶Tà linh ở trong người đó lao vào những thầy trừ tà này, chế ngự rồi đánh đập họ. Họ phải chạy trốn khỏi nhà đó, trần truồng và bị thương.¹⁷Tất cả mọi người, cả người Do Thái lẫn người Hy-lạp, sống tại Ê-phê-sô đều biết việc này. Họ vô cùng sợ hãi và Danh Chúa Giê-xu được nể trọng.

¹⁸Ngoài ra, nhiều tín hữu đã đến, xưng ra và thừa nhận những việc ác mà họ đã làm.¹⁹Nhiều người hành nghề ma thuật đã đem sách vở của mình ra đốt trước mặt mọi người. Giá trị của chúng tính ra là năm mươi ngàn nén bạc.

²⁰Vậy, lời của Chúa được lan truyền rộng rãi một cách đầy quyền năng.

²¹Sau khi Phao-lô hoàn tất chức vụ của mình tại Ê-phê-sô, trong Thánh Linh, ông quyết định sẽ đi qua xứ Ma-xê-đoan và A-chai trên đường đến Giê-ru-sa-lem; ông nói rằng: “Sau khi đã ở đó, ta cũng phải ghé Rô-ma nữa.”²²Phao-lô sai hai môn đồ là Ti-mô-thê và Ê-rát, những người đã giúp đỡ ông, đi Ma-xê-đoan, còn ông thì ở tại Á Châu thêm ít lâu.

²³Trong khoảng thời gian đó, có một sự náo loạn lớn liên quan đến Đạo tại Ê-phê-sô.²⁴Có một người thợ bạc nọ tên là Đê-mê-triu, là người làm những bức tượng nữ thần Đê-anh bằng bạc, đem lại nhiều công ăn việc làm cho những người thợ thủ công.

²⁵Vậy, ông ta tập hợp những người thợ làm nghề này lại và nói rằng: “Các ông biết rằng chúng ta làm được nhiều tiền nhờ nghề này.

²⁶Các ông thấy và nghe rằng không chỉ tại Ê-phê-sô, mà hầu như khắp cả Á Châu, tên Phao-lô này đã thuyết phục và khiến nhiều người thay đổi. Hắn nói rằng chẳng có thần nào được làm bởi tay người ta.²⁷Chẳng những nghề nghiệp của chúng ta có nguy cơ không còn cần đến nữa, mà đền thờ nữ thần Đê-anh vĩ đại của chúng ta cũng có thể bị coi không ra gì. Khi ấy, thậm chí vị Nữ Thần mà cả Á Châu cũng như cả thế giới thờ phượng có thể mất đi sự vĩ đại của mình.”

²⁸Khi nghe như vậy, họ vô cùng căm phẫn, bèn la lên rằng: “Vĩ đại thay là nữ thần Đê-anh của người Ê-phê-sô!”²⁹Cả thành náo loạn và người ta kéo nhau chạy đến hí trường. Họ bắt những người bạn đồng hành của Phao-lô là Gai-út và A-ri-tạc, là người Ma-xê-đoan.

³⁰Phao-lô muốn vào giữa đám đông dân chúng, nhưng các môn đồ không cho.³¹Ngoài ra, một số quan chức của vùng Á Châu là bạn của Phao-lô cũng chuyển lời kiên quyết bảo ông không được vào hí trường.

³²Một số người gào kiêu này, số khác la kiêu khác bởi vì đám đông đang hỗn loạn. Thậm chí hầu hết mọi người không biết tại sao mình tập trung lại.

³³Người Do Thái đưa A-léc-xan-đơ ra khỏi đám đông để ông đứng trước mặt dân chúng. A-léc-xan-đơ dùng tay ra hiệu muốn nói vài lời giải thích cho dân chúng.³⁴Nhưng khi họ nhận ra rằng ông là một người Do Thái, thì đồng thanh la lớn hơn nữa suốt hai giờ đồng hồ rằng: “Vĩ đại thay là nữ thần Đê-anh của người Ê-phê-sô.”

³⁵Khi đã khiến đám đông yên lặng, viên thư ký thành phố nói: “Thưa người dân thành Ê-phê-sô, có ai mà không biết rằng thành Ê-phê-sô của chúng ta là người giữ đền của Đê-anh vĩ đại và tượng của nữ thần, là pho tượng từ trời rơi xuống?

³⁶Vậy, vì biết rằng đây là những điều không thể phủ nhận được, nên mọi người hãy giữ yên lặng và đừng manh động.³⁷Vì anh em đã đưa những người chẳng phải là những kẻ trộm cắp tài sản của đền thờ, cũng chẳng phải là những người báng bổ nữ thần của chúng ta, đến tòa án.

³⁸Vì vậy, nếu Đê-mê-triu và những người thợ thủ công cùng đi với ông ta muốn tố cáo ai, thì phải mở các phiên tòa và phải có các vị quan đầu tỉnh. Cứ để họ kiện cáo nhau.³⁹Còn nếu anh em muốn giải quyết những vấn đề khác, thì phải giải quyết trong cuộc họp thường lệ.⁴⁰Vì nói thật, chúng ta có thể bị tố cáo vì sự náo loạn ngày hôm nay. Chẳng có lý do gì để gây ra cuộc náo loạn này và chúng ta sẽ không thể nào bào chữa cho mình được.”⁴¹Sau khi nói như vậy, ông giải tán đám đông.

20 ¹Sau khi cuộc nổi loạn kết thúc, Phao-lô gọi các môn đồ đến và khích lệ họ. Rồi ông nói lời từ biệt họ và rời khỏi đó để vào xứ Ma-xê-đoan.²Khi đã đi qua các vùng đó và khích lệ các tín hữu rất nhiều, thì ông vào Hy-lạp.³Sau khi ở đó ba tháng, lúc ông chuẩn bị xuống thuyền đến Sy-ri thì người Giu-đa lập mưu chống lại ông, vì thế, ông quyết định trở về qua lối Ma-xê-đoan.

⁴Đi cùng với ông đến Á Châu có Sô-ba-tê con Bi-ru, người Bê-rê; A-ri-tạc và Sê-cun-đu, cả hai đều là tín hữu người Tê-sa-lô-ni-ca; Gai-út, người Đet-bơ; Ti-mô-thê; Ti-chi-cơ và Trô-phim, là người Á Châu. Nhưng những người này đã đi trước chúng tôi và đang chờ chúng tôi tại Trô-ách.⁵Sau những ngày lễ bánh không men, chúng tôi xuống thuyền đi từ Phi-líp và trong năm ngày chúng tôi đã đến với họ tại Trô-ách. Chúng tôi ở lại đó bảy ngày.

⁷Ngày thứ nhất của tuần đó, khi chúng tôi nhóm lại với nhau để bẻ bánh, Phao-lô nói chuyện với các tín hữu. Ông dự định

vài ngày nữa sẽ rời khỏi đó, vì thế, ông cứ nói cho đến nửa đêm.⁸Trong phòng cao, nơi chúng tôi nhóm lại, có thấp nhiều đèn.

⁹Có một thanh niên tên là O-tích ngồi trên cửa sổ. Anh ta ngủ mê. Khi Phao-lô giảng lâu quá, chàng thanh niên này, trong khi đang ngủ, đã rơi từ tầng lầu thứ ba xuống đất và khi được đỡ dậy, thì anh đã chết.¹⁰Nhưng Phao-lô đi xuống, ôm lấy chàng trai. Rồi ông nói: “Đừng đau buồn nữa, vì cậu ta còn sống.”

¹¹Rồi ông lại lên lầu, bẻ bánh và ăn. Sau khi nói chuyện với họ đến tận bình minh thì ông đi.¹²Họ đưa cậu bé còn sống trở về và được an ủi rất nhiều.

¹³Còn chúng tôi thì đáp tàu đi trước Phao-lô đến tận A-sốt, là nơi chúng tôi dự định sẽ đón Phao-lô lên tàu. Đây là ý của ông bởi vì ông dự định đi bằng đường bộ.¹⁴Khi ông gặp chúng tôi tại A-sốt, chúng tôi đón ông lên tàu và đi đến Mi-ti-len.

¹⁵Từ đó chúng tôi đi thuyền và ngày hôm sau thì đến đối ngang đảo Chi-ô. Ngày hôm sau nữa, chúng tôi cập đảo Sa-mốt, một ngày nữa, chúng tôi đến thành Mi-lê.¹⁶Vì Phao-lô quyết định đi thuyền qua Ê-phê-sô, nên ông không ở lại Á Châu; vì nếu có thể được, ông muốn kịp có mặt tại Giê-ru-sa-lem trong ngày Lễ Ngũ Tuần.

¹⁷Từ Mi-lê, ông sai người đến Ê-phê-sô và mời các trưởng lão của Hội Thánh đến.

¹⁸Khi họ đã đến, ông bèn nói với họ: “Chính anh em biết rằng từ ngày đầu tiên đặt chân đến Á Châu, tôi luôn dành thời gian ở với anh em như thế nào.¹⁹Tôi không ngừng hầu việc Chúa với tất cả sự khiêm nhu và nước mắt, cũng như trong những sự khốn khổ đã xảy ra cho tôi vì mưu mô của người Do Thái.²⁰Anh em cũng biết tôi không hề chần chừ trong việc truyền cho anh em mọi điều hữu ích và tôi đã dạy dỗ anh em thế nào ở nơi công cộng, cũng như từ nhà này sang nhà khác.²¹Anh em cũng biết tôi đã không ngừng cảnh báo cả người Do Thái lẫn người Hy-lạp ra sao về sự ăn năn đối với Đức Chúa Trời và đức tin nơi Chúa Giê-xu chúng ta.

²²Và bây giờ, Đức Thánh Linh buộc tôi phải đến Giê-ru-sa-lem mà không biết việc gì sẽ xảy ra cho tôi ở đó,²³ngoại trừ việc Đức Thánh Linh làm chứng cho tôi trong mỗi thành và phán rằng gông cùm và khốn khổ đang chờ đợi tôi.²⁴Nhưng đối với tôi, tôi không coi sự sống của mình là quý giá, để tôi có thể hoàn tất cuộc đua và chức vụ mà tôi đã nhận lãnh từ Chúa Giê-xu, để làm chứng cho Phúc Âm của ân điển Đức Chúa Trời.

²⁵Bây giờ, hãy xem, tôi biết rằng tất cả anh em, những người tôi đã đến giảng về Nước Trời, sẽ không còn gặp mặt tôi nữa.

²⁶Vì thế, hôm nay tôi chứng thực với anh em rằng tôi vô tội về huyết của bất kỳ ai.²⁷Vì tôi không hề chần chừ trong việc rao cho anh em toàn bộ ý muốn của Đức Chúa Trời.

²⁸Vì vậy, hãy cẩn thận về chính mình và về cả bây mà Đức Thánh Linh đã đặt để anh em làm người coi sóc. Hãy cẩn thận chần bậy của Chúa mà Ngài đã mua bằng chính huyết của Ngài.²⁹Tôi biết rằng sau khi tôi đi, muông sói hung tợn sẽ bước vào giữa vòng anh em và không để bầy sống sót.³⁰Tôi biết rằng thậm chí từ giữa vòng anh em, một số người sẽ đến và nói những điều bại hoại để lôi kéo các môn đồ theo họ.

³¹Vậy, hãy chuẩn bị sẵn sàng. Hãy nhớ rằng trong suốt ba năm qua, ngày đêm tôi không ngừng dạy dỗ từng người trong anh em với nước mắt.

³²Giờ đây, tôi phó thác anh em cho Đức Chúa Trời và cho lời của ân điển Ngài, vốn có thể gây dựng anh em và ban cho anh em cơ nghiệp giữa tất cả những người được biệt riêng cho Ngài.

³³Tôi không tham bạc, vàng hay quần áo của ai.³⁴Chính anh em biết rằng đôi bàn tay này đã tự lo cho nhu cầu của tôi và nhu cầu của những người ở với tôi.³⁵Trong tất cả mọi việc, tôi đều làm gương cho anh em để anh em biết nên giúp người yếu đuối bằng cách làm việc và để anh em ghi nhớ lời của Chúa Giê-xu, lời mà chính Ngài đã phán rằng: “Ban cho có phước hơn là nhận lãnh.”

³⁶Sau khi đã nói như vậy, ông quỳ gối xuống và cầu nguyện với tất cả mọi người.³⁷Tất cả đều khóc rất nhiều và ôm lấy cổ Phao-lô mà hôn.³⁸Trên hết tất cả, họ buồn vì những gì ông đã nói, rằng họ sẽ không bao giờ gặp lại ông nữa. Sau đó, họ tiễn ông xuống tàu.

21 ¹Khi đã chia tay họ và ra khơi, chúng tôi đi thẳng đến thành Cốt và ngày hôm sau thì đến thành Rô-đơ, từ đó đến thành Ba-ta-ra.²Khi tìm thấy một con tàu đang đi ngang qua Phê-ni-xi, chúng tôi xuống tàu và ra khơi.

³Khi nhìn thấy đảo Chíp-rơ, chúng tôi rẽ phải và đi đến Sy-ri, rồi lên bờ tại thành Ty-rơ bởi vì tàu phải dỡ hàng.

⁴Sau khi gặp các môn đồ, chúng tôi ở đó bảy ngày. Bởi Đức Thánh Linh, các môn đồ này nói với Phao-lô rằng ông không nên lên thành Giê-ru-sa-lem.

⁵Khi đã ở đó nhiều ngày, chúng tôi rời đi và tiếp tục hành trình. Tất cả họ cùng với vợ con mình đều ra tiễn chúng tôi lên đường cho đến khi chúng tôi ra khỏi thành. Rồi chúng tôi quỳ xuống trên bờ biển, cầu nguyện và tạm biệt nhau.⁶Chúng tôi lên tàu còn họ thì trở về nhà.

⁷Khi đã hoàn tất chuyến hải trình từ Ty-rơ, chúng tôi đến Bê-tô-lê-mai. Tại đó, chúng tôi chào thăm các anh em và ở với họ một ngày.⁸Ngày hôm sau, chúng tôi rời đi và đến Sê-sa-rê. Chúng tôi vào nhà của Phi-líp, người giảng Phúc Âm, một trong bảy chấp sự, và ở lại với ông.⁹Người này có bốn cô con gái đồng trinh nói tiên tri.

¹⁰Khi chúng tôi ở đó được vài ngày, có một tiên tri tên là A-ga-bút từ Giu-đê đến.¹¹Ông đến với chúng tôi và lấy dây thắt lưng của Phao-lô. Ông dùng nó trói chân tay của mình lại rồi nói: “Đức Thánh Linh phán như vậy: ‘Người Do Thái tại Giê-ru-sa-lem sẽ trói chủ của dây lưng này như vậy và họ sẽ nộp người vào tay dân ngoại.’”

¹²Khi nghe những điều này, cả chúng tôi và những người sống ở đó đều nài nỉ Phao-lô đừng lên Giê-ru-sa-lem.

¹³Nhưng Phao-lô đáp rằng: “Anh em đang làm gì vậy, sao lại khóc lóc và làm đau lòng tôi thế kia? Vì tôi đã sẵn sàng, không chỉ sẵn sàng để bị trói, mà còn sẵn sàng chịu chết vì Danh Chúa Giê-xu tại Giê-ru-sa-lem.”

¹⁴Vì Phao-lô không muốn bị thuyết phục, nên chúng tôi không cố gắng nữa, và nói rằng: “Nguyện ý Chúa được nên.”

¹⁵Sau những ngày đó, chúng tôi xách hành lý đi lên Giê-ru-sa-lem.¹⁶Đi cùng với chúng tôi cũng có một số môn đồ từ Sê-sa-rê. Họ đem theo một người tên là Ma-na-sôn, đến từ Chíp-rô, là một môn đồ từ buổi ban đầu, là người mà chúng tôi sẽ ở cùng.

¹⁷Khi chúng tôi đến Giê-ru-sa-lem, các anh em vui mừng chào đón chúng tôi.¹⁸Ngày hôm sau, Phao-lô đi với chúng tôi đến gặp Gia-cơ. Tất cả các trưởng lão cũng có mặt.¹⁹Khi chào mừng họ, ông thuật lại từng việc Đức Chúa Trời đã làm giữa dân ngoại qua chức vụ của ông.

²⁰Khi nghe như vậy, họ ngợi khen Đức Chúa Trời và nói với ông: “Người anh em, anh thấy đấy, nhiều ngàn người Do Thái đã tin. Họ đều quyết tâm giữ luật pháp.”²¹Họ đã nghe nói về anh rằng anh dạy tất cả những người Do Thái sống giữa dân ngoại từ bỏ luật Môi-se, và anh còn dạy họ đừng làm phép cắt bì cho con cái mình và đừng theo những phong tục xưa cũ.

²²Chúng tôi nên làm gì đây? Chắc chắn họ sẽ nghe tin anh đã đến đây.²³Vậy, hãy làm theo những gì chúng tôi nói đây:

chúng ta có bốn người có lời thề nguyện.²⁴Hãy đưa những người này theo và làm lễ thanh tẩy chính anh cùng với họ, rồi trả chi phí cho họ, để họ có thể cạo đầu mình. Vậy, mọi người sẽ biết rằng những điều mà họ đã nghe nói về anh đều không đúng. Họ sẽ biết rằng anh cũng ăn ở theo luật pháp.

²⁵Còn về những người dân ngoại đã tin Chúa, chúng tôi đã viết và đưa ra những huấn thị hướng dẫn họ nên giữ mình khỏi những của lễ dâng cúng cho hình tượng, huyết, vật chết ngộp và sự gian dâm.”²⁶Vậy, Phao-lô dẫn những người đó đi và ngày hôm sau, ông thanh tẩy mình cùng với họ rồi đi vào đền thờ, tuyên bố giai đoạn những ngày thanh tẩy, cho đến khi của lễ của từng người được dâng lên.

²⁷Khi bảy ngày đó gần xong, một số người Do Thái đến từ Á Châu nhìn thấy Phao-lô trong đền thờ thì xúi giục tất cả đám đông đến bắt ông.²⁸Họ la lên rằng: “Hỡi người Y-sơ-ra-ên, xin giúp chúng tôi với. Đây là kẻ dạy mọi người ở khắp nơi những điều chống lại dân này, chống lại luật pháp và chống lại nơi này. Bên cạnh đó, hắn còn đem người Hy-lạp vào trong đền thờ và làm ô uế nơi thánh này.”²⁹Vì trước đó, họ đã nhìn thấy Trô-phim, là người Ê-phê-sô, cùng đi với ông trong thành, nên họ nghĩ rằng Phao-lô đã đem người vào trong đền thờ.

³⁰Cả thành đều bị kích động, dân chúng cùng nhau chạy tới bắt giữ Phao-lô. Họ lôi ông ra khỏi đền thờ rồi lập tức đóng cửa lại.

³¹Khi họ đang cố giết ông thì chỉ huy trưởng đội cảnh vệ hay tin cả thành Giê-ru-sa-lem đang náo loạn.

³²Lập tức, ông dẫn theo binh lính cùng với các đại đội trưởng chạy xuống chỗ đám đông. Khi nhìn thấy viên chỉ huy trưởng và binh lính đến, dân chúng ngừng đánh Phao-lô.

³³Rồi viên chỉ huy trưởng tiến đến, bắt giữ Phao-lô và ra lệnh trói ông bằng hai sợi xích. Ông hỏi Phao-lô là ai và đã làm những gì.

³⁴Trong đám đông, người thì la thế này, kẻ thì gào thế khác. Vì viên chỉ huy trưởng không thể nói bất cứ điều gì do quá ồn, nên ông ra lệnh giải Phao-lô về đồn.³⁵Khi đến bậc tam cấp, binh lính phải khiêng Phao-lô vào trong bởi vì dân chúng hung hãn quá,³⁶họ đi theo sau và không ngừng la lên: “Khử nó đi!”

³⁷Khi sắp sửa bị đưa vào đồn, Phao-lô nói với viên chỉ huy rằng: “Xin cho tôi nói đôi điều với ông?” Viên chỉ huy hỏi: “Ông nói tiếng Hy-lạp à?”³⁸Như vậy, ông không phải là cái gã người Ai-cập trước đây đã cầm đầu một cuộc nổi loạn và dẫn bốn ngàn kẻ khùng bố vào hoang mạc phải không?”

³⁹Phao-lô đáp: “Tôi là người Do Thái, người thành Tạt-sơ, xứ Si-li-si. Tôi là một công dân của một thành quan trọng. Tôi xin ông cho phép tôi nói với dân chúng.”⁴⁰Khi viên chỉ huy cho phép, Phao-lô đứng trên bậc tam cấp và dùng tay ra hiệu cho dân chúng. Khi tất cả đều im lặng, ông bắt đầu nói với họ bằng tiếng Hê-bơ-rơ. Ông nói rằng:

22 ¹“Thưa các anh em và những bậc cha chú, xin nghe tôi phân trần.”²Khi đám đông nghe Phao-lô nói với họ bằng tiếng Hê-bơ-rơ, thì họ yên lặng. Ông bèn nói:

³“Tôi là một người Do Thái, sinh tại thành Tạt-sơ xứ Si-li-si, nhưng được học hành trong thành này dưới chân thầy Ga-ma-li-ên. Tôi được dạy dỗ theo đường lối luật pháp nghiêm nhặt của cha ông chúng ta. Tôi sốt sắng vì Đức Chúa Trời, cũng giống như hết thầy anh em hôm nay.”⁴Tôi đã bắt bớ Đạo này cho đến hơi thở cuối cùng; tôi trói cả nam lẫn nữ rồi giải vào ngục.⁵Thầy tế lễ thượng phẩm cùng tất cả các trưởng lão có thể làm chứng rằng tôi đã nhận những văn thư từ họ để gửi

cho các anh em ở Đa-mách vì tôi trên đường đến đó. Tôi định trói và giải về Giê-ru-sa-lem tất cả những ai theo Đạo này để họ phải bị trừng trị.

⁶Chuyện xảy ra khi tôi đang đi gần đến thành Đa-mách, khoảng giữa trưa, bất ngờ, một ánh sáng chói lòa từ trời chiếu xuống xung quanh tôi.⁷Tôi ngã xuống đất và nghe thấy một tiếng phán với tôi rằng: “Sau-lơ, Sau-lơ, sao con bắt bớ ta?”⁸Tôi đáp rằng: ‘Ngài là ai, thưa Chúa?’ Ngài phán với tôi: ‘Ta là Giê-xu, người Na-xa-rét mà con đang bắt bớ.’

⁹Những người cùng đi với tôi cũng thấy ánh sáng đó, nhưng họ không nghe thấy tiếng phán của Ngài là Đấng đã phán với tôi.¹⁰Tôi thưa rằng: ‘Con phải làm gì, thưa Chúa?’ Chúa đáp lời tôi: ‘Hãy đứng dậy và đi vào thành Đa-mách; tại đó con sẽ được dạy bảo mọi điều nên làm.’¹¹Tôi không thể nhìn thấy vì ánh sáng đó chói quá, cho nên, những người cùng đi với tôi phải nắm tay dẫn tôi vào thành Đa-mách.

¹²Tại đó, tôi gặp một người tên là A-na-nia, một người sốt sắng theo luật pháp và được tất cả những người Do Thái sống tại đó khen ngợi.¹³Anh đến với tôi, đứng cạnh tôi và nói: “Anh Sau-lơ, hãy sáng mắt lại.” Chính giờ đó, tôi nhìn thấy anh ấy.

¹⁴Rồi anh ấy nói rằng: “Đức Chúa Trời của tổ phụ chúng ta đã chọn anh để biết ý muốn Ngài, để nhìn thấy Đấng Công Bình và để nghe tiếng phán từ chính miệng Ngài.”¹⁵Vì anh sẽ là một chứng nhân cho Ngài trước tất cả mọi người về những gì anh đã thấy và nghe.¹⁶Bây giờ, anh còn chờ gì nữa? Hãy đứng dậy, kêu cầu danh Chúa, chịu báp-têm và làm sạch tội lỗi của mình.’

¹⁷Sau khi trở về Giê-ru-sa-lem và trong khi đang cầu nguyện trong đền thờ, đột nhiên tôi được ban cho một khải tượng.

¹⁸Tôi thấy Ngài phán với tôi: ‘Hãy mau mau rời khỏi Giê-ru-sa-lem bởi vì họ sẽ không chấp nhận lời chứng của con về ta.’

¹⁹Tôi thưa rằng: ‘Thưa Chúa, chính họ biết rằng con đã bỏ tù và đánh đập những người tin nơi Ngài trong mỗi nhà hội.

²⁰Khi máu của Ê-tiên, chứng nhân của Ngài đổ ra, con cũng đứng cạnh đó và thuận tình với họ, con còn giữ áo cho những người đã giết Ê-tiên.’²¹Nhưng Ngài phán với tôi: ‘Hãy đi đi, vì ta sẽ sai con đến với dân ngoại.’”

²²Dân chúng chỉ nghe ông nói đến đây. Sau đó, họ lại la lên rằng: “Hãy giết chết gã này đi, chẳng nên để cho một người như thế sống làm gì.”

²³Khi họ còn đang gào thét, cởi áo ngoài và tung bụi đất lên trời,²⁴thì viên chỉ huy trưởng ra lệnh đem Phao-lô vào đồn. Ông ra lệnh dùng roi tra khảo Phao-lô để chính ông có thể biết được tại sao dân chúng lại kêu gào chống lại Phao-lô như thế.

²⁵Khi họ đã dùng dây thừng trói ông lại, Phao-lô nói với viên đại đội trưởng đang đứng cạnh mình rằng: “Luật pháp có cho phép các ông dùng roi đánh một công dân La-mã chưa bị kết án không?”

²⁶Khi viên đại đội trưởng nghe như vậy, ông ta đi đến chỗ viên chỉ huy trưởng và nói rằng: “Ông sẽ làm gì đây? Vì người này là công dân La-mã.”

²⁷Viên chỉ huy trưởng đến nói với ông: “Hãy cho tôi biết, ông có phải là công dân La-mã hay không?” Phao-lô trả lời: “Phải.”

²⁸Viên chỉ huy đáp rằng: “Tôi phải dùng một số tiền lớn mới có được quyền công dân đó.” Nhưng Phao-lô đáp rằng: “Tôi sinh ra đã là một công dân La-mã.”²⁹Khi ấy, những người lính chuẩn bị tra khảo ông lập tức rời khỏi ông. Viên chỉ huy cũng sợ hãi khi biết rằng Phao-lô là một công dân La-mã bởi vì ông là người đã cho trói Phao-lô lại.

³⁰Ngày hôm sau, viên chỉ huy trưởng muốn biết sự thật về những lời cáo buộc người Do Thái đã tố cáo Phao-lô. Nên, ông mở trói và ra lệnh cho các thầy tế lễ cả và toàn thể hội đồng họp lại. Sau đó, ông đưa Phao-lô ra để ở giữa họ.

23 ¹Phao-lô nhìn thẳng vào các thành viên hội đồng và nói: “Thưa anh em, cho đến ngày nay tôi đã sống trước mặt Đức Chúa Trời với lương tâm thanh sạch.”²Thầy tế lễ thượng phẩm A-na-nia ra lệnh cho những người đứng gần ông tạt vào miệng ông.

³Khi ấy, Phao-lô nói với ông ta: “Hồi bức tường tô trắng kia, Đức Chúa Trời sẽ đánh ông. Phải chăng ông đang ngồi xét xử tôi theo luật pháp, nhưng lại ra lệnh đánh tôi trái phép?”

⁴Những người đứng cạnh đó nói rằng: “Có phải đây là cách người sỉ nhục thầy tế lễ thượng phẩm của Đức Chúa Trời?”

⁵Phao-lô nói rằng: “Các anh em ơi, tôi không biết ông ấy là thầy tế lễ thượng phẩm. Bởi vì có chép rằng: ‘Người chớ nói xấu người lãnh đạo của dân người.’”

⁶Khi Phao-lô thấy một bộ phận trong hội đồng là người Sa-đu-sê và một bộ phận khác là người Pha-ri-si, ông bèn lớn tiếng nói trong hội đồng rằng: “Các anh em, tôi là một người Pha-ri-si, con của người Pha-ri-si. Chính vì tôi quả quyết trông đợi sự sống lại của người chết mà tôi bị xét xử.”⁷Khi ông nói điều này, thì giữa người Pha-ri-si và người Sa-đu-sê có sự tranh cãi, và hội đồng bị chia rẽ.⁸Vì người Sa-đu-sê nói rằng không có sự sống lại, không có thiên sứ và không có các linh, nhưng người Pha-ri-si thì nói rằng tất cả những điều đó đều tồn tại.

⁹Vậy, có một sự náo loạn rất lớn xảy ra và một số nhà kinh luật thuộc về phe Pha-ri-si đã đứng dậy tranh luận rằng: “Chúng tôi thấy người này không có gì sai cả. Chuyện gì xảy ra nếu một linh hoặc một thiên sứ thật đã phán cùng ông ta?”¹⁰ Khi một cuộc tranh cãi gay gắt nổ ra, viên chỉ huy trưởng sợ rằng Phao-lô sẽ bị họ xé xác, nên ông ra lệnh cho binh lính xuống dùng vũ lực giành lấy ông từ các thành viên hội đồng, và giải về đồn.

¹¹Đêm hôm sau, Chúa đứng bên cạnh ông và phán rằng: “Đừng sợ, vì con đã làm chứng về ta tại Giê-ru-sa-lem thế nào, thì con cũng phải làm chứng như vậy tại Rô-ma.”

¹²Sáng hôm sau, một số người Do Thái đã thề độc rằng sẽ không ăn không uống gì cho đến khi họ giết được Phao-lô.¹³ Có khoảng bốn mươi người đàn ông đã lập mưu này.

¹⁴Họ đến với các thầy tế lễ cả và các trưởng lão mà nói rằng: “Chúng tôi đã thề độc rằng sẽ không ăn gì cho đến khi chúng tôi giết chết Phao-lô.”¹⁵ Vì vậy, xin hội đồng nói với viên chỉ huy trưởng đưa hấn xuống đây cho các ông, như thế các ông muốn giải quyết vụ của hấn một cách chính xác hơn. Còn về phần chúng tôi, chúng tôi sẽ phục sẵn để giết chết hấn trước khi hấn đến đây.”

¹⁶Nhưng cháu của Phao-lô nghe tin họ đang rình đợi, nên cậu đến đồn báo cho Phao-lô biết.¹⁷ Phao-lô gọi một trong những viên đại đội trưởng lại nói rằng: “Hãy dẫn chàng trai trẻ này đến chỗ chỉ huy trưởng, vì cậu ta có điều muốn thưa trình.”

¹⁸Vậy, viên đại đội trưởng dẫn chàng trai trẻ đó đến gặp chỉ huy trưởng và thưa rằng: “Tù nhân Phao-lô nhờ tôi đưa chàng thanh niên này đến gặp ngài. Cậu ta có điều muốn thưa với ngài.”¹⁹ Chỉ huy trưởng dẫn chàng trai trẻ đó riêng ra rồi hỏi: “Cậu muốn nói với ta việc gì?”

²⁰Chàng trai trẻ thưa rằng: “Người Do Thái đã đồng ý sẽ xin ngài ngày mai đưa Phao-lô xuống hội đồng, như thế họ sẽ tra hỏi kỹ càng hơn về vụ án của ông ấy.”²¹ Nhưng xin đừng giao ông ấy cho họ, bởi vì có hơn bốn mươi người đang rình đợi ông ấy. Họ đã thề độc rằng sẽ không ăn không uống cho đến khi giết chết ông ấy. Thậm chí bây giờ họ đã sẵn sàng, chờ ngài thuận ý.”

²²Chỉ huy trưởng cho chàng trai trẻ đi sau khi căn dặn cậu: “Đừng nói với bất kỳ ai rằng cậu đã thuật cho ta nghe những điều này.”

²³Rồi, ông cho gọi hai viên đại đội trưởng đến nói rằng: “Hãy dẫn theo hai trăm binh lính đi đến Sê-sa-rê cùng với bảy mươi kỵ binh và hai trăm binh sĩ cầm giáo. Các người sẽ khởi hành vào giờ thứ ba đêm nay.”²⁴ Ông cũng ra lệnh cho họ đem theo ngựa cho Phao-lô cỡi và đưa ông an toàn đến chỗ tổng đốc Phê-lít.

²⁵Rồi, ông viết một bức thư như vầy:²⁶“Cư-lốt Ly-sia gửi lời chào thăm đến ngài tổng đốc khả kính Phê-lít!”²⁷Người này bị người Do Thái bắt và sắp sửa giết chết khi tôi cùng binh sĩ đến giải cứu ông ta vì biết rằng ông là một công dân La-mã.

²⁸Tôi muốn biết tại sao họ tố cáo ông ta, nên tôi dẫn ông ta đến hội đồng xét xử của họ.²⁹ Tôi được biết ông ta bị cáo buộc với các vấn đề liên quan đến luật pháp của họ, nhưng chẳng có lời cáo buộc nào đáng để xử ông ta tội chết hoặc bỏ tù.³⁰ Sau đó, tôi nghe nói có một âm mưu chống lại người này, vì thế tôi lập tức dẫn ông ta đến chỗ ngài và bảo những người tố cáo ông ấy đem việc kiện tụng của mình đến trình bày trước mặt ngài. Chào tạm biệt!”

³¹Những người lính vâng theo lệnh đó: đang ban đêm, họ dẫn Phao-lô đến An-ti-ba-tri.³² Ngày hôm sau, hầu hết những binh lính để kỵ binh đi với người, còn họ thì quay về đồn.³³ Khi những kỵ binh đến Sê-sa-rê và giao bức thư cho quan tổng trấn, họ cũng dẫn Phao-lô ra trình diện người.

³⁴Khi quan tổng trấn đọc thư xong, ông hỏi Phao-lô là người tỉnh nào; khi biết rằng ông đến từ Si-li-si,³⁵ quan bèn nói: “Ta sẽ nghe toàn bộ việc của người khi những kẻ tố cáo người đến đây.” Rồi, ông truyền giam giữ Phao-lô trong cung của Hê-rốt.

24 ¹Sau năm ngày, thầy tế lễ thượng phẩm A-na-nia, các trưởng lão và một nhà phát ngôn tên là Tệt-tu-lu đến đó. Những người này buộc tội Phao-lô trước mặt quan tổng trấn.² Khi Phao-lô đứng trước mặt quan tổng trấn, Tệt-tu-lu bắt đầu tố cáo ông và thưa với quan tổng trấn rằng: “Nhờ Ngài mà chúng tôi được bình an; và nhờ sự nhìn xa trông rộng của Ngài làm cho đất nước của chúng tôi được đổi thay tốt đẹp; vậy, với cả lòng biết ơn, chúng tôi đón nhận mọi điều Ngài làm, thưa Phê-lít khả kính!

⁴Để không làm phiền ngài thêm nữa, tôi xin ngài vui lòng nghe tôi trình bày đôi lời.⁵ Vì chúng tôi thấy người này chẳng khác nào bệnh dịch và là kẻ đã xui cho toàn dân Do Thái khắp thế giới nổi loạn. Hấn là một người lãnh đạo của nhóm Na-xa-rét.⁶ Thậm chí hấn còn tìm cách làm ô uế đền thờ; vì thế mà chúng tôi bắt hấn. ¹

⁷ ⁸ Khi ngài tra hỏi Phao-lô về mọi vấn đề này, thì có thể ngài sẽ biết chúng tôi tố cáo hấn về điều gì.”⁹ Người Do Thái cũng cùng nhau tố cáo Phao-lô và nói rằng những điều này là thật.

¹⁰Nhưng khi quan tổng đốc ra hiệu cho Phao-lô nói, Phao-lô đáp rằng: “Tôi hiểu rằng ngài đã làm thẩm phán cho đất nước này trong nhiều năm, vì thế tôi rất vui được giải tỏ nỗi lòng với ngài.¹¹ Ngài có thể xác minh rằng tôi lên thờ phượng tại Giê-ru-sa-lem không quá mười hai ngày;¹² khi họ thấy tôi trong đền thờ, tôi không hề tranh luận với ai, cũng không làm

loạn dân chúng, hoặc trong nhà hội, hoặc trong thành;¹³ họ cũng không thể chứng minh những lời cáo buộc mà họ đưa ra chống lại tôi lúc này.

¹⁴Nhưng tôi thừa nhận với ngài rằng tôi phục vụ Đức Chúa Trời của tổ phụ chúng tôi theo đạo mà họ gọi là phe đảng. Tôi trung thành với tất cả những điều chép trong luật pháp và trong các sách tiên tri.¹⁵ Giống như cách những người này trông đợi, tôi cũng tin cậy nơi Đức Chúa Trời, tin nơi sự sống lại trong tương lai của người chết, cả người công bình lẫn kẻ gian ác;¹⁶ và trong việc này, tôi cố gắng để có một lương tâm không bị cáo trách trước mặt Đức Chúa Trời và loài người trong mọi sự.

¹⁷Vả lại, sau nhiều năm, tôi đã giúp đỡ dân tộc tôi và dâng tiền bạc.¹⁸ Khi làm điều này, những người Do Thái đến từ Á Châu thấy tôi đang chịu lễ thanh tẩy trong đền thờ, chớ không phải đang ở với đám đông hay một cuộc náo loạn.¹⁹ Giờ đây, những người này phải ở trước mặt ngài và trình bày điều họ chống đối tôi, nếu có.

²⁰Nếu không, chính những người ấy phải nói ra điều sai trái họ tìm thấy nơi tôi khi tôi đứng trước hội đồng của người Do Thái;²¹ trừ khi là về một điều tôi đã lớn tiếng nói khi đứng giữa họ: “Chính vì sự sống lại của kẻ chết mà ngày nay tôi bị các ông xét xử.”

²²Phê-lít biết rõ về Đạo đó, vì thế, ông để người Do Thái chờ đợi và nói rằng: “Khi nào tư lệnh Ly-sia từ Giê-ru-sa-lem xuống đây, thì ta sẽ xử vụ kiện của các ngươi.”²³ Rồi ông ra lệnh cho viên đại đội trưởng canh giữ Phao-lô, nhưng phải để cho Phao-lô được thông thả và đừng ngăn trở bạn bè đến giúp đỡ hoặc thăm viếng ông.

²⁴Sau vài ngày, Phê-lít quay trở lại cùng với vợ là Đơ-ru-si, một người Do Thái. Ông cho gọi Phao-lô và nghe Phao-lô nói về đức tin nơi Chúa Cứu Thế Giê-xu.²⁵ Nhưng khi Phao-lô lý luận với ông về sự công bình, tiết độ và sự đoán xét trong tương lai, thì Phê-lít sợ hãi; ông trả lời rằng: “Bây giờ hãy đi đi, nhưng khi nào có thời gian, ta sẽ cho gọi ngươi.”

²⁶Đồng thời, ông hy vọng rằng Phao-lô sẽ dứt lốt tiền bạc cho mình, vì thế ông thường cho gọi Phao-lô đến để nói chuyện.

²⁷Tuy nhiên, hết thời hạn hai năm, Bốt-tiu Phê-tu lên làm tổng đốc thay Phê-lít, nhưng vì muốn được lòng dân Do Thái, Phê-lít đã để Phao-lô tiếp tục bị giam giữ.

¹Trong các cổ bản chuẩn nhất không có phần thứ hai của câu 24: 6, “Và chúng tôi muốn xét xử hẳn theo luật pháp của chúng tôi.”

⁴Các cổ bản chuẩn nhất không có câu 7 “Nhưng Ly-sia, là sĩ quan quân đội đến dùng vũ lực cướp Phao-lô khỏi tay chúng tôi.”

25 ¹Lúc này, Phê-tu đã vào tỉnh đó. Sau ba ngày, ông từ Sê-sa-rê lên Giê-ru-sa-lem.² Thầy tế lễ cả và những người lãnh đạo Do Thái đã tố cáo với Phê-tu về Phao-lô và họ nói rất mạnh.³ Họ còn cầu xin Phê-tu cho gọi Phao-lô đến Giê-ru-sa-lem để trên đường đi, họ có thể giết chết ông.

⁴Nhưng Phê-tu đáp rằng Phao-lô là một tù nhân tại Sê-sa-rê và không lâu nữa, chính ông phải trở lại đó.⁵ Ông nói: “Vì vậy, những ai có thể đi thì nên đến đó với chúng ta. Nếu người này có gì sai trái, thì các ông nên tố cáo ông ta.”

⁶Sau khi ở đó thêm tám hoặc mười ngày, ông đi xuống Sê-sa-rê. Ngày hôm sau, ông ngồi trên tòa án và ra lệnh đưa Phao-lô đến.⁷ Khi Phao-lô đến, người Do Thái từ Giê-ru-sa-lem đã đứng sẵn gần đó rồi đưa ra nhiều lời cáo buộc nghiêm trọng mà họ không thể chứng minh.

⁸Phao-lô bào chữa cho mình và nói rằng: “Tôi chẳng từng làm điều gì sai trái chống lại danh tiếng của người Do Thái, hay đền thờ, hay Sê-sa.”

⁹Nhưng muốn được lòng dân Do Thái, nên Phê-tu đáp lời Phao-lô rằng: “Ngươi có muốn đi lên Giê-ru-sa-lem và để ta xét xử về những việc này tại đó hay không?”

¹⁰Phao-lô đáp rằng: “Nếu bị xét xử, tôi phải đứng trước tòa án của Sê-sa. Như ông cũng biết rất rõ, tôi không làm gì sai trái đối với một người Do Thái nào.

¹¹Dẫu vậy, nếu tôi có làm gì sai và nếu tôi đã làm điều gì đáng phải chết, thì tôi sẽ không từ chối án tử đâu. Nhưng nếu những lời cáo buộc của họ là vô nghĩa, thì không ai có thể làm gì tôi được. Tôi sẽ kêu nài đến Sê-sa.”

¹²Sau khi Phê-tu đã nói chuyện với hội đồng rồi thì ông đáp rằng: “Ngươi kêu nài Sê-sa; vậy ngươi sẽ đến chỗ Sê-sa.”

¹³Sau đó vài ngày, vua A-c-ríp-ba và Bê-rê-nít đến Sê-sa-rê trong cuộc viếng thăm chính thức Phê-tu.¹⁴ Sau khi vua đã ở đó nhiều ngày, Phê-tu trình bày về trường hợp của Phao-lô cho vua, ông nói rằng: Phê-lít đã để lại gã tù nhân này.¹⁵ Khi tôi đang ở tại Giê-ru-sa-lem, các thầy tế lễ cả và các trưởng lão người Do Thái tố cáo người này với tôi, rồi họ đòi kết án ông ta.¹⁶ Đối với vấn đề này, tôi có trả lời rằng người La-mã không có tục lệ giao nộp một người mà không xét xử; thay vào đó, bị cáo phải có cơ hội đối chất với nguyên cáo, để tự biện hộ trước những lời cáo buộc đó.”

¹⁷Vì vậy, khi họ cùng nhau đến đây, tôi không chờ đợi lâu, mà ngay ngày hôm sau, tôi lên công đường truyền đem người đó vào.¹⁸ Khi bên nguyên cáo đứng dậy tố cáo hẳn ta, tôi thấy không có lời cáo buộc nào là nghiêm trọng cả.¹⁹ Họ đã tranh luận với ông ta về tôn giáo của mình và về một Giê-xu đã chết nào đó mà Phao-lô tuyên bố là còn sống.²⁰ Tôi bối rối không biết phải điều tra vấn đề này như thế nào và tôi hỏi ông ta có chịu lên Giê-ru-sa-lem để được phân xử về những điều này tại đó hay không.

²¹Khi Phao-lô đòi được hoàng đế phân xử, thì tôi truyền giam hẳn lại chờ ngày tôi giải hắn đến chỗ Sê-sa.”²² A-c-ríp-ba nói với Phê-tu rằng: “Tôi cũng muốn nghe người này nói.” Phê-tu đáp lời: “Ngày mai ngài sẽ được nghe.”

²³Vậy, vào ngày hôm sau, A-c-ríp-ba cùng Bê-rê-nít xa giá đến nơi; họ bước vào trong sảnh đường với các sĩ quan quân đội và với những người nổi bật trong thành. Khi Phê-tu truyền lệnh, Phao-lô được đưa đến cho họ.²⁴Phê-tu nói rằng: “Tàu vua A-c-ríp-ba và tất cả những người có mặt ở đây, các ông thấy người này; tất cả dân Do Thái đã nài xin ta tại Giê-ru-sa-lem cũng như ở đây và họ kêu gào với ta rằng đừng nên để cho gã này sống nữa.

²⁵Ta thấy rằng hẳn chẳng làm gì đáng chết; nhưng vì hắn đòi gặp hoàng đế, nên ta quyết định giải hắn đi.²⁶Nhưng ta không có điều gì rõ ràng để viết thư cho hoàng đế. Vì lý do này, ta đã đưa hắn đến đây cho các ông, và nhất là cho vua A-c-ríp-ba, để ta có thêm thông tin viết thư trình bày về trường hợp này.²⁷Vì ta thấy thật vô lý nếu giải một phạm nhân đi mà chẳng có lời cáo buộc nào chống lại hắn cả.”

26 ¹Vậy, vua A-c-ríp-ba nói với Phao-lô: “Người có thể bào chữa cho mình.” Vậy, Phao-lô bèn giơ tay ra và nói lời bào chữa.
²“Tàu vua A-c-ríp-ba, hôm nay tôi thật lấy làm hân hạnh khi được trình bày trường hợp của tôi trước mặt vua để phản bác tất cả những lời buộc tội của người Do Thái;³nhất là, vì vua rành rẽ phong tục và các vấn đề của người Do Thái. Vì vậy, tôi xin vua nhân nại lắng nghe tôi nói.

⁴Thật ra, tất cả những người Do Thái đều biết từ khi còn trẻ tôi đã sống thế nào trong đất nước mình và tại Giê-ru-sa-lem.

⁵Ngay từ đầu, họ đã biết tôi và họ nên nhìn nhận rằng tôi đã sống đúng như một người Pha-ri-si, một nhóm cực kỳ bảo thủ trong tôn giáo chúng ta.

⁶Bây giờ, tôi đứng đây để chịu xét xử bởi vì tôi trông đợi lời hứa Đức Chúa Trời đã lập với tổ phụ chúng ta.⁷Vì đây là lời hứa mà mười hai chi phái của chúng ta hy vọng sẽ nhận được khi họ ngày đêm thành tâm thờ phượng Đức Chúa Trời. Tàu vua A-c-ríp-ba, chính vì niềm hi vọng này mà người Do Thái tố cáo tôi.⁸Tại sao các ông lại cho rằng việc Đức Chúa Trời khiến người chết sống lại là chuyện khó tin?

⁹Có một thời gian tôi đã thề nhủ rằng mình phải làm nhiều việc chống lại Danh Chúa Giê-xu người Na-xa-rét.¹⁰Tôi đã làm những việc này tại Giê-ru-sa-lem; tôi đã giam nhiều tín hữu trong tù và tôi nhận thẩm quyền từ các thầy tế lễ cả để làm điều này; khi họ bị giết, tôi cũng bỏ phiếu thuận cho việc đó nữa.¹¹Tôi thường trừng phạt họ trong tất cả các nhà hội và tìm cách khiến họ phạm thượng. Tôi đã rất giận họ và thậm chí còn truy đuổi họ đến tận các thành ở nước ngoài.

¹²Khi tôi đang làm việc này, với quyền và lệnh của các thầy tế lễ cả, tôi đã đến thành Đa-mách;¹³và trên đường đi đến đó, thì muông tâu đức vua, lúc giữa trưa, tôi đã nhìn thấy một ánh sáng từ trời chói sáng hơn cả mặt trời chiếu chung quanh tôi và những người cùng đi với tôi.¹⁴Khi tất cả chúng tôi té xuống đất, tôi nghe thấy một tiếng nói phán với tôi bằng tiếng Hê-bơ-rơ rằng: ‘Sau-lơ, Sau-lơ, sao con bắt bớ ta? Thật lấy làm khó chịu cho con khi đã phải cộc nhọt.’

¹⁵Khi ấy, tôi thưa rằng: ‘Ngài là ai, thưa Chúa?’ Chúa đáp lời tôi: ‘Ta là Giê-xu mà con bắt bớ.’¹⁶Bây giờ, hãy đứng dậy; vì mục đích này mà ta hiện ra cùng con, để chỉ định con làm đầy tớ và chứng nhân cho những điều mà con hiện đã biết về ta cũng như những điều sau này ta sẽ tỏ cho con;¹⁷ta sẽ giải cứu con khỏi dân tộc con và khỏi dân ngoại, là những người ta sai con đến với họ,¹⁸để mở mắt cho họ và đưa họ từ tối tăm qua ánh sáng, từ quyền lực của Sa-tan đến với Đức Chúa Trời, để họ có thể nhận lãnh sự tha thứ từ Đức Chúa Trời và cơ nghiệp mà ta ban cho họ, là những kẻ mà ta đã biệt riêng cho chính ta bởi đức tin họ đặt nơi ta.’

¹⁹Vì vậy, tàu vua A-c-ríp-ba, tôi đã tuân theo khái tượng từ trời ấy;²⁰tôi đã giảng trước hết là cho những người tại Đa-mách, sau đó là tại Giê-ru-sa-lem, rồi khắp cả xứ Giu-đê, cũng như cho dân ngoại rằng họ nên ăn năn và trở về cùng Đức Chúa Trời, làm những công việc xứng đáng với sự ăn năn.

²¹Vì lý do này, người Do Thái đã bắt giữ tôi trong đền thờ và tìm cách giết chết tôi.

²²Cho đến giờ, Đức Chúa Trời đã giúp đỡ tôi nên tôi đứng vững và làm chứng cả cho dân thường lẫn những người có tước vị không gì khác hơn là về những gì các tiên tri và Môi-se đã nói sẽ xảy ra;²³rằng Chúa Cứu Thế phải chịu khổ và Ngài sẽ là người đầu tiên được sống lại từ kẻ chết để công bố sự sáng cho dân Do Thái và cho dân ngoại.”

²⁴Khi Phao-lô bào chữa cho mình xong, Phê-tu lớn tiếng nói rằng: “Phao-lô, người điên rồi; kiến thức rộng của người đã khiến người mất trí rồi.”²⁵Nhưng Phao-lô nói rằng: “Tôi không điên, thưa quan lớn Phê-tu; nhưng với sự dạn dĩ, tôi nói những lời chân thật và tỉnh táo.²⁶Vì đức vua biết những điều này; nên tôi tự do nói với đức vua vì tôi tin chắc rằng không có điều nào trong những điều này mà vua không hiểu; vì đây không phải là bí mật.

²⁷Tàu vua A-c-ríp-ba, ngài có tin lời các tiên tri chẳng? Tôi biết là ngài tin.”²⁸A-c-ríp-ba nói với Phao-lô: “Chỉ trong một thời gian ngắn mà người định thuyết phục ta và biến ta trở thành một Cơ-đốc nhân sao?”

²⁹Phao-lô thưa rằng: “Tôi cầu xin Đức Chúa Trời rằng bất luận thời gian dài hay ngắn, không phải chỉ vua, mà tất cả những ai lắng nghe tôi hôm nay sẽ được giống như tôi vậy, chỉ khác là mọi người không bị cùm như tôi mà thôi.”

³⁰Lúc đó, vua đứng dậy và quan tổng đốc cùng với Bê-rê-nít và những người đang ngồi với họ cũng đứng dậy;³¹khi rời khỏi sảnh, họ nói với nhau: “Người này chẳng làm gì đáng chết hay đáng bị bỏ tù.”

³²Vua A-c-ríp-ba nói với Phê-tu: “Lẽ ra người này đã được thả tự do nếu hắn không kêu nài lên đến Sê-sa.”

27 ¹Đến lúc chúng tôi quyết định xuống thuyền đến Y-ta-li, thì họ giao Phao-lô và một số tù nhân khác cho một viên đại đội trưởng tên là Giu-lơ, thuộc Trung Đoàn Âu-gu-ta.²Từ A-tra-mít, chúng tôi lên một chiếc thuyền sắp nhỏ neo xuôi theo bờ biển Á Châu. Vậy, khi chúng tôi ra khơi, có A-ri-tạc, người thành Tê-sa-lô-ni-ca xứ Ma-xê-doan đi cùng chúng tôi.

³Ngày hôm sau, chúng tôi ghé vào thành Si-đôn, tại đó, Giu-lơ đối đãi tử tế với Phao-lô và cho phép ông đi đến chỗ bạn bè mình để được họ chăm sóc.⁴Từ đó, chúng tôi ra khơi và đi quanh đảo Chíp-rơ để tránh gió bởi vì gió đang thổi ngược.⁵Khi băng qua vùng biển gần Si-li-si và Bam-phi-li, chúng tôi đến thành My-ra xứ Ly-si.⁶Ở đó, viên đại đội trưởng tìm thấy một chiếc thuyền từ A-léc-xan-tri sắp nhỏ neo đến Y-ta-li. Ông đưa chúng tôi lên thuyền đó.

⁷Trong nhiều ngày, chúng tôi đi rất chậm và cuối cùng khó khăn lắm mới đến gần Cô-rin-ti, lúc đó, hướng gió không cho phép chúng tôi đi đường đó nữa, nên chúng tôi đi dọc theo phía khuất gió của đảo Cô-rét, đối ngang Sa-môn.⁸Chúng tôi khó nhọc xuôi theo bờ biển cho đến một nơi gọi là Mỹ Cảng, gần thành La-sê.

⁹Lúc này, chúng tôi đã mất rất nhiều thời gian, thời kỳ ăn kiêng của người Do Thái cũng đã qua và đi thuyền vào thời điểm này rất nguy hiểm. Vì vậy, Phao-lô đã cảnh báo họ¹⁰rằng: “Mọi người ơi, tôi thấy hành trình chúng ta sắp thực hiện sẽ gặp thương vong và nhiều mất mát, không chỉ riêng đối với hàng hóa và con tàu, mà còn cả tính mạng của chúng ta nữa.”¹¹Nhưng viên đại đội trưởng nghe lời của người lái tàu và chủ tàu hơn những điều Phao-lô nói.

¹²Bởi vì cảng đó không tiện để neo lại trong mùa đông, nên hầu hết các thủy thủ đều khuyên rằng bằng mọi cách chúng tôi phải đến được thành Phê-nít để trú đông ở đó. Phê-nít là một cảng thuộc Cô-rét nhìn về phía đông bắc và đông nam.¹³Khi gió nam bắt đầu nhẹ nhẽo thổi, các thủy thủ tưởng đó đúng là hướng gió họ cần. Vì thế, họ nhổ neo và cho thuyền chạy gần mé biển dọc theo đảo Cô-rét.

¹⁴Nhưng chỉ sau một thời gian ngắn, một cơn gió dữ tên là gió mùa Đông Bắc bắt đầu từ phía bên kia đảo thổi thốc vào chúng tôi.¹⁵Khi gió thổi vào tàu, thì tàu không thể đương đầu với gió lớn, chúng tôi để mặc nó trôi dạt thì trôi.¹⁶Chúng tôi trôi dọc theo phía khuất gió của một hòn đảo nhỏ tên là Cô-lô-đa; khó khăn lắm chúng tôi mới có thể giữ được chiếc thuyền cứu hộ.

¹⁷Khi kéo nó lên, người ta lấy dây thừng của nó buộc thân tàu. Sợ rằng chúng tôi có thể va phải những cồn cát của vùng Si-rơ-tơ, nên họ cho hạ neo và để thuyền trôi dạt thì trôi.¹⁸Chúng tôi bị bão dỗi dập dờn lắm, nên ngày hôm sau, các thủy thủ bắt đầu quăng hàng hóa ra khỏi tàu.

¹⁹Vào ngày thứ ba, các thủy thủ tự tay quăng những dụng cụ trên tàu xuống biển.²⁰Trải qua nhiều ngày chúng tôi không nhìn thấy mặt trời và các ngôi sao, cơn bão dữ vẫn còn tấn công chúng tôi nên chúng tôi không còn hy vọng mình được cứu nữa.

²¹Sau nhiều ngày họ không ăn uống, Phao-lô đứng giữa các thủy thủ nói rằng: “Mọi người ơi, lẽ ra các anh nên nghe lời tôi và đừng khởi hành từ Cô-rét, để rồi phải chịu thương vong và mất mát như thế này.²²Bây giờ, tôi khuyên mọi người hãy can đảm lên vì chúng ta sẽ không có mất mát gì về con người, nhưng chỉ mất con tàu này mà thôi.

²³Vì đêm qua, một thiên sứ của Đức Chúa Trời, là Đấng tôi thuộc về và thờ phượng – đã hiện ra và đứng cạnh tôi²⁴rồi phán rằng: “Phao-lô, đừng sợ. Anh phải đứng trước mặt Sê-sa. Nay, trong sự nhân từ của Ngài, Đức Chúa Trời đã ban cho anh tất cả những người đồng đi với anh.”²⁵Vì vậy, các anh ơi, hãy can đảm lên vì tôi tin cậy Đức Chúa Trời, rằng điều đó sẽ xảy ra y như những gì thiên sứ đã nói với tôi.²⁶Nhưng chúng ta phải bị trôi giạt vào một hòn đảo nào đó.”

²⁷Đến đêm thứ mười bốn, họ bị trôi dạt ra đến Biển A-dô-ria-tích, chừng giữa đêm, các thủy thủ cho rằng họ đang tiến gần đến một vùng đất nào đó.²⁸Thế là họ thả trái dò và thấy độ sâu chừng hai mươi sải; sau một hồi, họ đo nữa thì thấy là mười lăm sải.²⁹Vì sợ có thể va phải đá, nên họ thả cả bốn mố neo xuống khỏi đuôi tàu và cầu mong trời mau sáng.

³⁰Các thủy thủ tìm cách bỏ tàu lại và cho hạ thuyền cứu sinh xuống biển và giả vờ rằng họ đã thả neo xuống từ mũi tàu.

³¹Nhưng Phao-lô nói với viên đại đội trưởng và các binh lính rằng: “Nếu những người này không ở lại tàu, các anh không thể được cứu.”³²Các binh lính bèn cắt đứt dây thừng buộc thuyền cứu sinh và để cho nó trôi đi.

³³Sáng ra, Phao-lô khuyên nài mọi người ăn lót dạ. Ông nói rằng: “Hôm nay đã là ngày thứ mười bốn các anh chờ đợi mà chẳng ăn uống gì.”³⁴Vậy, tôi xin các anh hãy ăn chút gì đi, vì sự sống của các anh; một sợi tóc trên đầu các anh cũng sẽ không mất đâu.”³⁵Sau khi nói như vậy, Phao-lô cầm lấy bánh và cảm tạ Đức Chúa Trời trước mặt mọi người. Rồi ông bẻ bánh ra và bắt đầu ăn.

³⁶Mọi người đều được khích lệ và họ cũng ăn.³⁷Chúng tôi có tất cả 276 người trên tàu.³⁸Khi đã ăn no, họ ném bột mì xuống biển để làm nhẹ tàu.

³⁹Đến sáng, họ không biết vùng đất này là đâu, nhưng họ thấy một cái vịnh có bãi biển, nên họ bàn nhau xem có thể lái tàu vào đó hay không.⁴⁰Vậy, họ cắt bỏ dây neo. Đồng thời, họ cũng mở dây bánh lái và giương buồm mũi lên để hứng gió;

và họ hướng về phía bờ biển.⁴¹Tuy nhiên, tàu lại chạy nhằm vào chỗ hai dòng nước gặp nhau nên bị mắc cạn. Mũi tàu bị mắc kẹt, không nhúc nhích gì được, nhưng thân tàu thì bắt đầu vỡ ra vì sóng dữ.

⁴²Kế hoạch của binh lính là giết chết hết tù nhân để không ai có thể bơi đi mà trốn thoát.⁴³Nhưng vì muốn cứu Phao-lô, nên viên đại đội trưởng cho ngừng kế hoạch đó, rồi ông ra lệnh cho những ai biết bơi thì nhảy ra khỏi tàu và bơi vào đất liền.

⁴⁴Sau đó, những người còn lại sẽ theo sau, một số bám vào những tấm ván, số khác dùng những thứ khác từ con tàu. Theo đó, tất cả chúng tôi đều được an toàn vào bờ.

28 ¹Khi được an toàn rồi, chúng tôi biết rằng đảo đó có tên là Man-tơ.²Dân bản xứ không chỉ tiếp đãi chúng tôi bằng sự tử tế thông thường, mà họ còn đốt lửa chào đón tất cả chúng tôi bởi trời mưa suốt và lạnh.

³Nhưng khi Phao-lô nhặt một nắm củi khô cho vào ngọn lửa, một con rắn hổ lục bò ra vì nóng và quấn quanh tay của ông.

⁴Dân bản xứ nhìn thấy con rắn đeo trên tay ông, thì họ nói với nhau: “Người này chắc chắn là một tên giết người, vừa thoát khỏi biển, nhưng công lý không cho hắn sống.”

⁵Nhưng sau đó, ông phẩy tay cho con rắn rơi vào lửa mà không bị hại gì.⁶Họ đang đợi xem ông bị sừng phù hoặc đột tử. Nhưng sau khi quan sát một hồi lâu và thấy chẳng có gì bất thường xảy ra với ông, họ đổi ý và nói rằng ông là một vị thần.

⁷Gần đó là điền sản của tù trưởng trên đảo, một người tên là Búp-li-u. Ông chào đón chúng tôi và chăm lo cho chúng tôi một cách tử tế trong ba ngày.⁸Lúc đó, cha của Búp-li-u bị sốt kèm kiệt lực. Khi Phao-lô đến gặp cụ, ông đã cầu nguyện, đặt tay trên cụ và chữa lành cho cụ.⁹Sau việc đó, người dân nào trên đảo bị ốm đều đến và được chữa lành.¹⁰Dân chúng rất kính trọng chúng tôi. Khi chúng tôi chuẩn bị nhổ neo, họ đem cho chúng tôi những gì chúng tôi cần.

¹¹Sau ba tháng, chúng tôi xuống một chiếc thuyền A-léc-xan-tri đã trú đông tại đảo đó, mũi tàu có chạm hình Hai Vị Thần Song Sinh.¹²Khi đến thành Sy-ra-cu-sơ, chúng tôi ở đó ba ngày.

¹³Từ đó, chúng tôi đi và đến thành Rê-gi-um. Sau một ngày, một cơn gió nam nổi lên và hai ngày sau thì chúng tôi đến thành Bu-xô-lơ.¹⁴Tại đó, chúng tôi gặp một số anh em và được mời ở lại với họ trong bảy ngày. Cứ như vậy, chúng tôi đến Rô-ma.

¹⁵Từ đó, sau khi nghe về chúng tôi, các anh em đã đến tận Chợ Áp-bi-u và chỗ Ba Quán mà gặp chúng tôi. Khi Phao-lô nhìn thấy các anh em, ông cảm tạ Đức Chúa Trời và được lòng dân dĩ.

¹⁶Khi chúng tôi đến Rô-ma, Phao-lô được phép sống một mình với người lính đang canh giữ ông.

¹⁷Sau đó ba ngày, Phao-lô đã cho mời những người lãnh đạo trong dân Do Thái đến. Khi họ đã tập hợp lại, ông nói với họ: “Hỡi anh em, dầu tôi chẳng làm gì sai đối với dân sự hoặc phong tục tập quán của cha ông chúng ta, nhưng tôi lại bị giải đi như một phạm nhân từ thành Giê-ru-sa-lem để bị nộp trong tay của người La-mã.¹⁸Sau khi họ tra hỏi tôi, họ muốn thả tôi đi bởi vì chẳng tìm thấy lý do nào để kết án tử cho tôi.

¹⁹Nhưng khi người Do Thái phản đối ý định của họ, tôi buộc phải kêu nài lên đến Sê-sa, dầu tôi chẳng có ý kiện cáo chống lại dân tộc mình.²⁰Vậy, vì cơ sự khiêu nài của tôi, tôi đã xin được gặp và thưa chuyện cùng anh em. Chính vì sự trông cậy của Y-sơ-ra-ên mà tôi bị xiềng xích này.”

²¹Họ nói với ông: “Chúng tôi chưa nhận thư từ gì từ Giu-đê về ông, cũng chưa có một anh em nào đến để thông báo hoặc nói bất kỳ điều gì không tốt về ông.²²Nhưng chúng tôi muốn biết ông nghĩ gì về giáo phái này, vì chúng tôi biết rằng giáo phái ấy bị phản đối ở khắp nơi.

²³Khi họ đã định cho ông một ngày, nhiều người nữa đã đến chỗ ông ở. Ông trình bày vấn đề với họ và làm chứng cho họ về vương quốc Đức Chúa Trời. Từ sáng đến chiều, ông cố gắng dùng cả luật pháp Môi-se và các sách tiên tri để thuyết phục họ về Chúa Giê-xu.²⁴Một số người bị thuyết phục về những điều Phao-lô nói, còn những người khác thì không tin.

²⁵Khi không đồng ý với nhau, họ rời khỏi đó sau khi Phao-lô nói rằng: “Thông qua tiên tri Ê-sai, Đức Thánh Linh đã phán rất phải về tổ phụ chúng ta.

²⁶ Ngài đã phán rằng: ‘Hãy đi đến dân này và nói rằng: “Tai các ngươi sẽ nghe, nhưng không hiểu; Và mắt các ngươi sẽ nhìn, nhưng không thấy.

²⁷Vì dân này đã trở nên tối dạ, Tai họ khó nghe, Và mắt họ nhắm lại; Kéo mắt họ thấy được, Tai họ nghe được, Và lòng họ hiểu được, Rồi họ sẽ trở lại, Và ta sẽ chữa lành cho họ.”’

²⁸Vậy, các ông nên biết rằng sự cứu rỗi này của Đức Chúa Trời đã được ban cho dân ngoại và họ sẽ nghe.”²⁹

³⁰Phao-lô sống trọn hai năm trong ngôi nhà ông thuê và tiếp đón tất cả những ai đến với ông.³¹Ông giảng về vương quốc Đức Chúa Trời và dạy về Chúa Cứu Thế Giê-xu với tất cả lòng dạn dĩ. Không ai ngăn cấm ông.

¹Công Vụ Các Sứ Đồ 28: 29 – trong các cổ bản chuẩn nhất không có câu 29, khi ông nói xong những điều này, người Do Thái ra về, giữa họ có sự tranh cãi gay gắt.